

Den 7.

Ett uppmanande bref ifrån Rosa, det jag i går erhöll, sliter mig oförmodadt på fyra långa veckor ifrån min dyra mor och dig; verkligen äfven till någon del ifrån dig Emilia, ty, se här ett litet utdrag, ord för ord aftecknadt utur den muntra Rosas egenhändiga rader:

1:o Skall du med pappas egna säkra hästar och vagn före den 10 dennes, infinna dig på det gröna varma herrliga Liljedahl, emedan mammas namnsdag några dagar derefter inträffar, och småsyskonen ej gifva mig någon trid, förr än jag hulpit dem med tillställningen af den surprise, hvarmed de ärna öfverraska henne, hvori jag sannerligen ännu ej vet det sköna skall bestå, men deri du Mathilda nödvändigt måste blifva mig behjelpig. 2:o Beder jag dig, att ifrån L:s bokhandel medhemta ett exemplar af ett nyligen utkommet sångstycke, med rubrik: "Jägarn", hvilket skall vara gudomligt; item några andra nyare musikalier, enligt din egen accepterade smak. 3:o Att du hos Madame Köller för min räkning upphandlar en aln hvit sidensars, till foder i mammas namnsdagspirat, hvilken med emalierade stål och sandperlor, sydd på silkestyll, och snart fullkomligt fulländad, lyckats underskrifven oändligen väl. 4:o Att du ingaluunda medtager dina memoirer, hvilka, i fall de ännu icke till behörig ort vore afsände, så skulle upptaga din tid, så din arma Rosa alldeles icke finge njuta af din härvaro; ja, hör det kära Mathilda och kvarlemna för all del åt den ängsliga staden denna sötsura mixtur, samt 5:o och sist, påminn Rosberg, att tillsäga Lotta, om hitsändandet af de

glaserade blomkrukor som i skafferiet på medlersta hyllan stå kakelugneu närmast; äfvensom till henne, en allvarlig anmaning, att väl vårda lilla pipi, hålla hennes bur ren, alla dagar gifva henne granris och friskt vatten, lagom mat, samt någongång en bit socker att hacka uppå. Stacks lilla pipi, huru gerna skulle jag ej gifva dig friheten, om du blott kunde trivas ute i vårt kalla ombytliga klimat, om du ej, genom dess återvinande, blottställdes att engång förgås af kyla och frost. Arma pipi, som hårdt nog blifvit utsedd att fångslas inom burens galler, då din ägarinna lycklig och fri, obehindrad njuter af den alltifvande glada naturen."

Att jag Emilia, således ej så ofta, och så obehindradt som hitintills skett, kommer att sysselsätta min tanke och min penna med dig, finner du i anledning häraf; likvist må Rosa af mig ej fordra förmycket, det vill säga, hon får ej yrka ett fullkomligt försakande af detta för mig så alltför kära nöje, då jag medgörligt nog, oafkortadt till henne vill afstå hvarje möjlig timme af dagen. Ack Emilia! huru oförtänt kommer mig nu denna resa före; fyra veckor, hvilken mängd af dagar, skiljd ifrån henne, som för mitt nöjes befrämjande aldrig alser egen fördel. Det är med verkeligt tvång jag söker undandölja de tårar, hvilka (barnsligt nog, jag medgifver det) vid tanken härpå minuttigen framtränga i mina ögon. Hvad som vid detta plötsliga aflägsnande ensamt för vår lugna mig, är det säkra hopp, jag ännu i dag af Friherrinnan erhöi, att nemligen hon redan om sex, högst åtta dagar otvifvelaktigt skall blifva

i tillfälle njuta sällheten af sin efterlängtades ankomst. På det min Emilia, *intet* må kunna hindra morgondagens, den enda som mer återstår, fullkomligt ostörda åtnjutande tillsammans med Friherrinnan, går jag nu att, enligt Rosas önskan uträtta de uppdrag hon i sitt bref lemnade mig. Lef väl!

Den 8.

Natt hvilar öfver hela jorden, likvisst vill, innan äfven jag går att njuta af hvilans hägn, min tanke och penna sysselsätta sig med dig, ännu en stund. Emilia! Emilia! jag är ej mera så glad, så lycklig, som ännu för några få timmar sedan jag var det; spöklikt och hånande framställer sig för min själ, mitt hårda, ovänliga öde, hotande att vilja mörda det lugn, hvilket redan så välgörande spridt sig inom min varelse. Du ler törhända, åt hvad jag nu går att säga dig, men nej, Emilia! du ler ej, du kan ej le åt ett ädelt hjertas rena lågande känslor, hvilket hjerta finner sin innerliga ömhet, fullkomligt, ja fullkomligt obesvarad. Nå väl Emilia! C* älskar mig; Der har du i få ord hela den smärtande hemligheten, hvars upptäckt kostat mig lika många upprigtiga tårar, som den mer än förskräckt mig. Hör nu: sittande i aftons inne hos min älskade mor, och med henne samspråkande om min förestående resa, vår ömsesidiga saknad, hennes fröjd vid den väntades ankomst o. s. v., afbrytas vi plötsligen genom C:s inträdande. Han syntes synbart förlägen, som jag förmodar i följd af sina alltför täta visiter, och kunde, tvärtemot hvad hans eljest så lätta umgängessätt

föranledt, i början af afton ej riktigt komma sig före. Snart skingrade dock Friherrinnans uppmanande vänlighet denna iråkade olust, och nu hördes han åter, enligt sin älskvärda liflighet, genom qvicka samtal och infall, i dubbelt mått godtgöra sin första tröghet; som vanligt förde Friherrinnan samtalet på sin Gustaf, bjöd redan på förhand med hjertlighet Baron en alldagligen blifva hennes gäst, under den tid, som för hennes sons hemmavaro blefve bestämd, tilläggande med en uttrycksfull blick på mig, huruledes instrumentet, oakadt Mathildas långa frånvaro, dock ingalunda torde komma att förrosta, då tvenne så ifrige musikälskare finnes i dess närhet." Hon hade knappt uttalat denna sista mening, då Baron en, hvilken härunder muntert snurrat om med sitt lilla spansk röo, handlöst lät det nedfalla, och, häftigt uppstigande från sin plats nalkades mig, i det han med stammande läppar upprepade: "Er frånvaro! tänker ni då verkligen lemna oss, och när har väl något sådant blifvit beslutadt?"

Friherrinnan underrättade honom nu, om min redan dagen derpå inträffande afresa; beskref skälmskt, huru "den väl ej syntes mig så alldeles välkommen, emedan vanan att med tålmod bära mitt kors, redan gjort hennes sällskap mig till ett oundvikligt behof; huru Friherrinnan likväl vore öfvertygad om den trefnad det af mig så älskade landet skulle skänka mig; huru välgörande dess milda klimat skulle inverka, så väl på mitt lynne som hälsa, samt bereda hvardera mod och styrka, att åter kunna underkastas stadslifvets pinsamma tvång." Baron en hade härunder åter intagit sin

plats, men försvunnen var nu på fullt allvare hans glädtighet, hvilken, oaktadt Friherrinnans sorgfälliga bemödaude, för i afton icke mera stod att återvinnas. Uppmanad af henne, att ännu en gång före min afresa låta henne höra sin favoritsång, lemnade vi hennes rum, samt ingingo till mina, der instrumentet redan stod uppslagit. Jag nedsatte mig derinvid, och sjöng med gladt hjerta det lilla af dig redan välkända stycket. "Nå min bästa Paul! Du sjunger ej i afton," yttrade Friherrinnan; "det ser verkligen illa ut med de musikaliske sammankomster hvaruppå, enligt hvad du nyss hörde, jag så säkert gjort räkning. Jag fruktar min Gustaf dervid kommer att utgöra solo-sångare, eller huru?" — "O! min nådiga, goda, bästa Tante! misstyck ej, jag bönfaller derom, min allt för plågsamma tröghet, men i afton, nej, jag kan vid Gud! i afton hvarken sjunga eller skratta; dessutom smärtar mig obarmhertigt en gemen hufvudvärk, hvilken i betydlig grad bidragit att öka min modlöshet." — "Min Gud! afbröt Friherrinnan med godhet, den skola vi väl bjuda till att fördrifva, åtminstone lindra, jag känner bestämt en souverain cur; vänta". . . Och med dessa ord lemnade hon hastigt rummet; men Emilia! hon hade knappt efter sig tillslutat dörren, för än jag såg C* ligga inför mina fötter. "Förlåt, o! förlåt, dyra, oändligen älskade Mathilda! den sig ej mer sjelfmäktige, som på detta sätt vågar störa Er frid; förlåt! att jag obeskrifligt älskar Er, att jag inför Er djerls bekänna, hvad jag fåfängt, fåfängt, längre skulle söka dölja. O! svara mig, måste ni nödvändigt resa, och vill ni derunder åtminstone lemna mig det hopp, att ni under den-

na olycksaliga frånvaro, någongång skänker mig Er åtanke." Tänk dig Emilia min förskräckelse härvid; jag blef verkligen så häpen, så jag knappt förmådde bedja honom för Guds skull lemna den plats, han så plötsligen intagit, försäkrande honom i hast härunder, huru åtanken af personer, dem mitt hjerta värdera, städse utgjort ett bland mina kärare nöjen. Jag satt ännu helt förlägen och högröd, det sednare tillkännagaf alltför tydligt mina glödande kinder, då Friherrinnan, aldrig till den grad efterlängtd, med sin hälso-balsam inträdde. Hon begjöt nu under deltagande Baronens panna och tinningar dermed, men tycktes fåfängt genom något medel i dag förmå återställa hans synbart afmattade utseende. Jag tackade Gud, då han ändteligen gick, ty så pinsamma hafva sällan några timmar förefallit mig. Ack Emilia! hvarföre skall din Mathilda ständigt vara utsedd till ett mål för bekymmer och oro; hvilket tvång bereder mig icke denna så alltför litet påräknade händelse. Beklagansvärde C*, nu först hafva verkligen mina ögon öppnats; nu först kan i dina dunkla förhållanden, jag för mig förklara mången hitintills outredd gåta. Säg Emilia, tror du väl jag skulle önska kunna motsvara C:s böjelse? Ja, det skulle jag vid Gud, ty att han är en redlig, och rättänkt varelse, det sade mig ifrån första ögnablicket af vår bekantskap, hans blick. Jag skulle önska, så visst som mitt hjerta inom sig känner sin oförmåga dertill, att med innerlig ömhet kunna besvara de känslor han till mig hyser; jag skulle önska att med lika öppen blick, som mitt hjerta i denna minut för dig står öppet, kunna

säga: "Mathilda älskar äfven Er!" Men, att ljugga, hyckla, bedraga honom, det kan jag ej. der-till är han för god, för ädel, och derföre vill jag upprigtigt säga honom: Mathilda älskar er ej, men hon högaktar och värderar er deremot af allt sitt hjerta. Nej Emilia! Mathilda är en gång be-dragen, gäckad i sin heligaste kärlek, och älskar mer ej så lätt; hon har visserligen intill den min-sta skymt i sitt hjerta utplånat minnet af honom, som var henne så utsägligt dyrbar, i hvars blick hon såg sin himmel, sitt allt; hon känner för ho-nom, nu ej mer, icke ens föraktets isande köld; Han är försvunnen, för evigt försvunnen utur hen-nes hjerta, hon äger mer intet band, men tror sig likvisst alldrig mera för någon man kunna hysa den-na ovillkorligt öfverlåtande känsla, som ger sig utan förbehåll, utan pryderi, utan förställning; som endast talar själens rena språk, det klart fattliga, utsägligt saliggörande. Med upprördt sinne går jag att söka hvilan, den jag likväl frugtar nu torde undfly mig. Flygtige irra mina tankar ikring; skall jag för Friherrinnan väl delgifva denna af-ton's händelser? Ja, det måste, det vill jag, emedan de ju älven angå mig sjelf. Nu god natt! på Lil-jedahl är jag åter hos dig!

Liljedahl den 17 Juli.

Med Rosas *tillåtelse*, hvilken nu sjelf, lik en huld blomma, ett litet stycke ifrån mig slumrar ljust och roligt, hastar jag att invid hennes öppna kammarfönster i några rader öfverlåta min tanke

till dig. Ack! min älskade, älskade Emilia! hvad ändå landet är gudomligt; huru vackert allt här är, Rosa har fullkomligt rätt, då hon önskar att för detta herrliga Liljedahl för alltid kunna uppoffra stadens tråk. Jag måste nu medgifva, att jag på långt när ej föreställt mig detta ställe så vackert det verkligen är; sjelfva karaktersbyggnaden ligger nästan sagt i skog, hvilken utgöres af höga täta lummiga lindar, de der skuggande omgifva densamma. Ett vanligt stenkast ifrån sjelfva byggningen, hvilken är en vånings, men äger trenne glada midtpå liggande vindsrum, (Rosas och småbarnens,) leda tvenne dubbla alléer ned till hafstrandens, hvarifrån man framför sig har den stora, breda segelleden, hvilken vid öfverfarter mellan städerna Å. och S. nödvändigt måste passeras, och på hvilken under desse här tilbragte dagar, jag redan sett oräkneliga seglande fartyg långsamt förbisväfva. Ungefär en verst sjöväg skiljer mig nu ifrån den lilla staden T., hvilken på andra sidan sjön, hus vid hus, trädgård vid trädgård, utur höjder och dälдер ses uppresa sin anspråkslösa massa. Mest imponerande förefalla der, de urgamla, tätt invid staden liggande klosterruinerne, jemte sin ännu till gudstjenst begagnade hvitmenade stora gråstenskyrka, hvilka stående på en höjd, nära stranden, vid lugnt väder, jemte kringliggande sträckor af berg, sjöbodas, qvarnar, bryggor och båtar, i hafvets klara bölja darrande ses återspegla sig.

Klockan var redan öfver nio, då jag på aftonen, samma dag jag lemnade S., hit anlände; Rosa hade nästan uppgifvit allt hopp, att jag den dagen

mera skulle komma, men satt likväl ännu ute på trappen, för att i det längsta invänta min ankomst, då vid vagnens vändning i en af alleérna, hon med blixstens hastighet sågs ila trappen utföre, och uti ett språng med öppna armar komma att emottaga mig. Den täcka Rosa! jag häpnade af förvåning att finna henne ännu mycket skönare, än då hon för några veckor sedan lemnade staden; hon var i sin miella mousselins-klädning, och fladdrande gyllene lockar, så herrlig, så ljuflig att ses, så jag vid hennes anblick omöjligt kunde afhålla mig att med liflighet utropa: "Kors min älskade Rosa! hvad du på denna tid blifvit blifvit " "Hvad då," frågade Rosa häpen — "hvad har jag väl blifvit? Du har blifvit så oändeligt skön — tänkte jag säga, men den af mina läppar redan halfuttalade meningen, förbyttes nu, till ett — "oändligt utbildad och fet." — "Ja ja ser du," skämtade Rosa, och gjorde härvid ett skutt fram, "jag äter också med den glupskaste appetit, samt jagar ikring hela dagen, det skall väl allt något verka; dock, det förgår nog," tillade hon, med en liten lätt suck, "endast jag återkommer till den kalla ledsamna staden; men, kom nu;" "hör Rosberg, kör intet fram till trappan, utan låt hästarne pusta här en stund, till dess vi hunnit fram, pappa och mamma skola ej ana," och vid dessa ord drog hon mig vid handen vägen framåt. Verkeligen gjorde Hofrådet och Hofrådinnan stora ögon, då vi tyste och oförmodade inträdde i matsalen, der hela famillien, den otåliga Rosa undantagen, som bäst höllo på att göra sin aftonmåltid. Sedan välkomsthälsningar, samt bespisning i behörig ordning för-

siggått, och jag derunder förtäljt det obetydliga af stadsnyheter jag visste, sades sluteligen hvarann ett: ”god natt” och nu bar det i fullt språng trappan upplöre till Rosas rum. Här öppnades nu på fullt alfvare våra hjertans förlåt; hvardera af oss hade så mycket att meddela den andra; jag fick redoröra om soupéer, caffèn, spektakel, med ett ord allt, som under namn af nytt föreföll Rosa begärligt att åhöra, ehuru ej så att njuta. Hon deremot hade under sin vistelse här ute, ilfrigt sysselsatt sig med uppdragandet af hvarjehanda blomster; tillsammans med trädgårds-Erik rangerat en plantskola, hvilken tycktes henne lofvande, och den jag nödvändigt morgonen derpå skulle bese; hennes löfkojor, tasetter, resedor, mångdubblade neglikor, tuberoser, anemoner, gula liljor etc., gånvo alla godt hopp; deremot gjorde hyacinterne på kall jord, äfvensom hvita och röda mossrosorne, henne lifligt bekymmer, emedan den fina masken på de seduare samt de gulnade bladen på de förre, kommo henne att ana intet godt. Under vexlande, men oafbrutne samtal, förgick sålunda timmarne tills inpå midnatt, då vi hvardera af våra tunga ögonlock om sömnen påminte, funno för godt att uppsöka våra hviloläger.

Morgonsolen fann Rosa redan till fötters, och i trädgården, dit bekymret om hennes hyacinter lockat henne. ”De synas af den milda nattedagen gud ske lof något uppfriskade,” voro de första ord jag vid mitt uppvaknande hörde henne yttra; ”nu måste du äfven upp söta Mathilda,” tillade hon då hon ändteligen fann mig vaknad, och mildt till-

kastat mig en morgonkyss, "att följa mig genom plantskolen, hvilken ligger till venster om stora gången, der Erik vårdslost nog, i går afton lemmat några telningar ovattnade. De skulle af solen snart förtärts, de arme! om icke jag i tid upptäckt denna efterlåtenhet, hvilken derföre nu måste rättas." Under denna allvarliga afhandling, hade Rosa tillburit mig hvartenda af mina klädesplagg, och stod nu endast väntande, att i mig snart finna en deltagande följeslayerska.

Huru balsamisk kändes den morgonfriska luften, då vi nu utträdde till trädgården, ack Emilia! jag upprepar ännu en gång "hvad naturen är skön och gudomlig!" Daggen glänste herrligare än diamanter på de gröna bladen af träd och blommor, hvilka undandolde för solens strålar, under vår promenade vaxelvis erbjödo sig för våra ögon. Här och der öppnade en blomma sin kalk, för att i solens milda värme småningom fullkomligt utveckla sin prakt. Himmelen öfver oss var så klar, så ren, som färgen i Rosas blå öga, hvilket stundom spanande, blickade upp mot dess hvalf, att upphämta om denna dag, enligt trädgårds-Eriks spådom möjligen kunde gifva regn, eller om hon borde ombestyras trädgårdens generalvattning, m. m. Men, nu voro vi vid plantskolen, der Erik redan bugande stod med hatten i ena, samt vattenkannan i den andra handen. Jag väntade nu, att få höra Eriks välförtjenta skrupens, ty Rosas mine såg rätt betänkelig ut, då hon inne hos mig gjorde beskrifningen om sin upptäckt, och kunde jag således ej afhålla mig, att i tysthet le, då hon med afmätta steg närmade sig Erik, i det hon yttrade: "Hör nu

min beskedlige Erik, gif de der telningarne något ymnigt vatten, jag ser du måtte glömt dem i går, ser du den här, och den här, och den der äfven, ville du ej ännu en gång gå ölver dem allesamman?" Erik hörsammade lydaktigt Rosas begäran, och dermed var skrupensen slut. "Se så" sade Rosa till mig, "nu är jag nöjd, följ mig nu till mina älsklingar, så skall du få se, huru täckt de frodas." Hon förde mig nu till långa sträckor blomsterrabatter, der oräknelige sorter herrliga blommor, dels redan syntes utspruckne, dels som bäst höllo på att gå utur knopp. Rosa var så lycklig vid deras betraktande, så hennes fröjd verkligen smittade mig. Vi vandrade ifrån blomman till blomman, gingo och kommo, kommo och gingo, och med ett ord, glömde sluteligen helt och hållet så väl morgonhälsningar, kaffedryck som frukosttimme; jag var med skäl något skamflat, då Hofrådet arm i arm med sin fru, omsider sågs nalkas gången uppföre, hvarvid Rosa med vidt utbredda armar, flög att lemna dem sin gemensamma omlamning. Vi åtföljdes nu, sedan vi alla gjordt en par slag kring trädgården, till salonen der Rosa och jag, med god appetit, lät oss smaka det hittills försummade.

Jag vill nu utan omsvep skrida till redogörande af husets inre, hvilket såsom hvarje annat hus, hvars krets utgöres af flere olika personer, äfven yppar olika begrepp och åsigter af lifvet.

Hofrådet, en redbar, rättskaffens man, hvilken, ehuru ännu i sina bästa år, redan bär prägel af omsorg och bekymmer, känner du redan; han är oändeligen trefflig, och raillant, isynnerhet då han,

som fallet för närvarande är, för någon tid fått afskudda sig sitt eljest ständiga arbetstråk; älskar med innerlighet sin omgifning, samt afser sällan någon uppoffring, den han utan olägenhet kan göra dem. Hans fru har jag ju äfven för dig omnämmt; hon tyckes vara en krona bland Fruar; ytterst ordentlig i sitt hus, förekommande värdinna, en öm, uppmärksam mor för sina barn, samt har för öfrigt ständigt ett vaksamt öga öfver sedesamhet och välförhållande hos en hvar i sitt hus. Öfver äldsta dottren "Rosa" lemnar jag dig alldeles ingen beskrifning, en sådan skulle troligen hos mig upptäcka allt för mycken partiskhet. Efter henne följer i ordning Leontine, en trettonårig flicka, hvilken väl kunde vara något, men är i mina ögon bra litet. Hon uppenbarar i hela sitt väsende en själfkärlek och absurd bestämdhet, som vid hennes år icke allenast blir löjlig, men äfven stundom förarglig; hennes vilja tyckes obegripligt nog (måhända för det ovanligt täcka utseendets skull) alltid gälla. Detta är det enda jag hos den eljest så förnuftiga Hofrådinnan verkligen ej kan gilla. Att flickans hjerta likväl icke i grund — är elakt, derom är jag öfvertygad, likasom att hon under en allvarligare tillsyn ännu kunde blifva en rätt älskvärd varelse. Rosa, till hvilken jag redan en och annan gång, liksom par hasard framkastat yttranden i detta afseende, öfverskyler likväl alltidysterligt dessa allt för tydligt i ögonen fallande brister, och hänför dem ständigt med älskvärdt öfverseende, på ungdomens, och oerfarenhetens stora räkning. Mätte hon häri hafva rätt. Nu kommer Adolf, en elfva års gosse, i ålder näst Leontine;

äger ett ljust fattligt begrepp, hvilket gör att han vid sina år redan besitter kunskaper, jemförliga med ett barns om femton. Han är ögonskenligt hela husets gunstling, anmärkningsvärdast dock gamla Jungfru Batas, hvilken i honom ser sin ögonsten. Han tyckes äfven förtjena denna allmänna byllning, ty ett lifligare, och tillika lydaktigare, samt hvad putsning beträffar, ordentligare barn kan man sällan se. Han har nu, i följd af den redan tillryggalagde ångbåtsresan, på hvilken han, enligt hvad jag nämnt, var far och syster följaktig, äfvensom ditto Johanne-ferien, passerat någon tid hemma, men vistas derimellan för ständigt i S., der han för en till Hofrådet aflägsen slägtunge läser privat. Jag emotser redan en alltför bekymmerfull morgondag, emedan i och för hans studier, den, blifvit utsedd att på någon tid åter aflägsna den lilla älsklingen ifrån hemmet.

Nu återstå de tvänne yngsta barnen, Hanna och Victor, hvilka algjordt förblifvit mina älsklingar. Du kan omöjligt tänka dig ett oskuldsfullare, menlösare utseende, än det, hos den 10-åriga Hanna, hvilken väl icke i fägring kan jemföras med Leontine, men deremot oemotståndligare än dennes skönhet, fängslar hjertat. Hon har fullkomligt lånat Rosas ljusa lockar, hvilka i naturliga, ymniga vågor ledigt rulla öfver axlar och hals, äfvensom uttryck och färg af Rosas ögon. Har en den aldratäckaste rosenmund, samt en liten, något trubbig näsa, hvilken ännu mera bidrar att göra hennes utseende anspråkslöst. När hon sålunda, i sin hvita drägt står framför mig med en nästan alltid frågande, något fruktande blick, o! hvad hon då är öf-

ver all beskrifning ljuf, jag hänföres vid dylika tillfällen ovilkorligt att sluta den älskelige varelsen i mina armar. Lilla Victor, en prächtig brun yster fyra års pojke, gör ofta sin syster företrädet stridigt, öfvar egen hands rätt hvar han kommer öfver, utan att bekymra sig om huruvida hans företag falla sig väl eller illa; finner intet skåp eller dörr för hög till påklifning, samt gör dagarne igenom, oupphörligt sjungande, kring bord och bänkar sina förunderliga caprioler. Jag har oförmodat lyckats att i nästan lika grad med Rosa ådraga mig hans ynnest, hvarföre han vid hvarje af oss företagen promenade numera ständigt ses utgöra vårt sällskap.

Nu tror du väl, jag med Guds hjälp hunnit med hela den omständligt uppräknade personalen till ett önskadtt slut, men nej, så är ej fallet; ännu framställes för dig trenne, huset tillhörige personer, hvilka, i anseende till den plats de der innehafva, ej gärna ifrån räkningen böra uteslutas. Den första af dessa, Mamsell Aramintha U., en äldre, och halfsyster till Hofrådinnan, omkring fyratio år, kan med skäl anses såsom ett af husets märkvärdigaste inventarier, och utgör för de yngre barnen ett slags Gouvernante; hon går beständigt klädd i hvitt, emedan, enligt hennes egen utsago, hvitt alltid klädt henne bäst; ses äfven alltid i obetäckta armar, emedan hon ifrån ungdoms år varit svag för hvita och vackra sådana, samt på sednare hälften af sina tillryggalagda år, alldeles tyckes glömma att tiden uppå hennes egna, redan gjordt betydliga ingrepp. Dertill kommer ännu det kortklippta håret, hvilket med omsorg lockadt å Pen-

fant, mot det redan bedagade, öfver middagslinien skridna utseendet, yppar en anmärkningsvärd contrast. Ett band af högröda stora coraller, variera en om en med oformliga bernstens-perlor och öfvergifva aldrig hennes hals. Hon tyckes verkligen vid hvar och en perla särskildt förena mysteriösa minnen ifrån sin flydda ungdomstid, ty jemt ses hon mellan läpparne eller fingren, perla för perla, tankfull avancera bandet framåt, tills på dylikt vis hon ofta circulerat det flere hvarf omkring. Den tid hon ej med barnen finnes sysselsatt, upptages vanligen af romanläsning, för hvilken hon skall vara — snart sagt — till ytterlighet passionerad, också har bland åtskillige romanförlätare, hon främst och förnämligast helgat den älskelige *'La Fontaine'* hela sin dyrkan och hyllning. För resten gör Mamsell Aramintha icke så alltför ringa anspråk på att synas beläst, till och med språkkunnig; talar "onaturligt gärna" om: Trojas belägring, Argonauternas tåg till Kolchis o. s. v.; ehuru hon derunder onaturligt ofta — på vetandets vägar — gör de aldra onaturligaste snedsprång. Inblandar i hvartannat ord af sin conversation, de galnaste fransyska ord, så det verkligen ofta gör mig bryderi att rätt fatta hennes gåtlikt uttalade meningar. Till all lycka har dock Hofrâdinnan visligt afstyrt Mamsell Araminthas ofta förnyade förslag att äfven på barnen öfverflytta sin språkkännedom, förmodeligen af orsak, det gouvornantens ofullkomlighet legat i för öppen dager.

En radical motsatts af denna finner du i Mamsell Stin-Lovis B., en syster till Hofrâdet, hvilken väl äfven redan af 40 bistra vintrar låtit sig öfver-

snöga; på hennes skuldror hvilat egentligen hela, så väl yttre som inre oeconomien; hon är i köket, i källarn, i skafferiet, i fisk-, kött- och spannemålsbodas etc. en oundgänglig person; hon anordnar, commenderar, bastunerar, vid behof, alla sitt skrä lillhörande tjensteandar, med obehinderlig magt. Hon är väl till sitt lynne stundom något olustig, och trätgirig, samt vid dylika tillfällen ej rätt god att ses i munnen, men befinnes dock öfverhufvud tagit, en ganska medgörlig godhertad varelse, samt hedrar i stolt medvetande af sin förmåga, hvad kokkonsten beträffar, på det aldri yppersta, högmögna Mamsell Wargs odödliga minne. Dessa båda sistnämnda personer äro de enda, hvilka i denna älskvärda famille ej kunna fördraga hvarandra; hvarföre tredje person ej må undra öfver att vid bordet alltid finna Mamsell Araminthas portioner utgöras af de minsta och mest vårdslösade. Är möjligen en bränd kant i puddingen eller en mindre smaklig bit af steken, eller någon skadad klump i soppan att tillgå, må hon med all säkerhet derå göra räkning; likasom Mamsell Stin-Lovis sällan någon dag går i mistning om någon pique, i anledning af sin gammalmodiga *crotiska nångsjalanta* klädsel, sina *crotiska* fasoner, sin *inprovance* hvad ejmabilité och umgängesvett beträffar, o. m. d.; hon förstod jemt om jemt endast tillblandningen af *ombletter*, samt stekningen af *jambong* dö *grise* och dermed nog, ty att kökspigan Annalena icke var så oklok och stupi, visste hon nog, ehuru Stin-Lovis alltid tog hela märten åt sig.

Men sluteligen kommer så i ordning den prägtigaste af alla gummor och möer, den gamla he-

derliga Jungfru Bata; en trogen familjens tjenninna, hvilken med ömhet skött och vårdat ifrån den störste till den minste af Hofrådets barn; hon äger ock öfver hela huset ett mäktigt inflytande, och förunderligt är, att sedan om husets angelägenheter långa rådpläningar mellan de mer viktiga personerne ägt rum, gamla Batas utlåtande i saken dock sluteligen måste infordras, hvilket, alltid grundadt på erfarenhet och förtanke, mestadels kommer att gälla. I samråd med gumman företages således alla inträffande hushållsgöromål. Äro om hösten syltning och saltning för hand, har med all säkerhet i gummans lilla kammare tvenne kloka hufvuden slagit sig tillhopa, ty ehuru öfvertygad om sin förmåga, hör Mamsell Stin-Lovis dock ej till dessa egenkära varelser, hvilka anse det sjelfgjorda för bäst; tvärtom, finner hon ofta gamla Batas råd ganska visa och förståndiga, samt följakteligen icke olämplige att efterfölja; till exemp. spenaten, den Mamsell Stin-Lovis alltid plägat torka, hade hon enligt Batas råd funnit bibehålla sin färg vida lifligare såsom insaltad, persiljan höll sig vintern igenom grön och vacker, inpackad i smör, i stället att den, enligt Mamsell Stin-Lovisas bruk, såsom torr i påse, blifvit brun och grusig; sockerärterna spritade och torkade i ugn, voro till anrättning tusende gånger smakligare, än de ripiga, hvilka i sina skidor trädde på tråd, i veckotal hängt att torka och segna i Mamsell Stin-Lovisas egen kammare. Ägg stående på den smalare ändan, och i torr hackad halm inlagde, alltid säkrare bibehållne, än de, hvilka hon platt nedliggande brukat bevara i salt, aska, agnar och så vidare. Af

sjelfva Hofrådinnan ombesörjes alldrig spånader, väfnader och dylikt, om ej Jungfru Bata alltid skall hafva ett ord, och ett öga med i laget; Barnen äga i henne en vänlig domare och fredstiftare, om i deras lekar någon gång en liten tvistighet uppstår; äfven för domestikerne ses hon en ständigt vakande argus, hvilken svårligen står att föra bakom ljus. Men, för att ej alldeles uttrötta ditt tålmod med beskrifningen om gamla Bata, vill jag endast i korthet tillägga henne de trenne små-idéer hvaraf hon isynnerhet mäktigt styres; till exemp. hvarje Lördagsafton, sedan klockan slagit sex, får ingen i huset sysselsättas med arbete, fullkomligt stillestånd skall då efterträda den i flit tillbragte veckan, samt hvar och en så tillsägandes, lekamligen bereda sig att emottaga den annalkande sabbaten. Först sedan gumman kringvandrat och funnit alla spinnrockar, stickstrumpor, sykorgar etc. undanförde, återvänder hon tillfredsställd och fryntlig till sitt snygga rum, der hon utur sin stora gamla psalmbok, andäktigt höres uppstämman sin aftonbön. Vidare, följer hon punktuelt, hvarje i året infallande ny och nedan, bakning, brygd, tvätt, ljusstöpning, tvålkokning, ja till och med golfskurning, har sina vissa bestämda tider, hvarifrån ingen afvikelse göres; också är hon alltid densamma, hvilken ordningsmässigt gör vederbörande uppmärksam på till dylika göromål infallande tider. Den tredje och sista af gummans svagheter är en noga iakttagelse af familiens alla namns- och födelsedagar, och förgifvit är hon den första, som till hvarje nyår erhåller sin egen almanacha, på det hvarje sådan utmärkelsedag, medelst behörige streck och punkter

noga skall kunna observeras. En sådan dag är alltid caflet att vänta en timme tidigare; den torra kaffedoppen, förvandlad till en mjuk kringla med större omkrets än vanligt, tillkännagifver en hedersdag; på middagsbordet synes en eller par rätter mer än eljest, allt högtiden till prydnad, samt framför allt, ses Jungfru Batas anlete, så gladt och högtidsjudande, så hvarje medlem af huset, hvilken något så när känner hennes favoritvurm, däri kan läsa det i almanachen inträffade strecket. Och nu slut med den anmärkningsvärdare personalen härstädes.

Som du ju hörde, inträffade Hofrådinnans namnsdag par tre dagar efter min ankomst hit; redan dagen före den viktige "trettonde," hade de små uti sina rum, i öfre våningen, på egen hand arangerat ett slags skuggspel, hvarmed de följande dag ärnade surprenera sin mor, och till hvars repeterande vi samtelige, Hofrådinnan med fastrar och mostrar dock undantagne, mot qvällen blefvo inviterade, emedan man nödvändigt borde komma i erfarenhet af hvilken effect alltsammans dagen derpå skulle göra. De utsedde platserna intogos således af oss, trenne åskådare. Hanna placerades såsom utpost vid dörren, på det man af modrens oförmodade mellankomst ej skulle öfverraskas, och derpå begynte comedien. Bakom ett upphängt lakan, upplyst af några ljus, framfördes nu krok-benta hästar, tjockmagige herrar, långa damer med snälvva kjortlar och stora fötter, hundar, pojkar, foglar, träd och hus, allt utan ordning eller proportion. Utan uppehåll tågade denna samling fram och åter, så länge åskådarene visade sig hugade att

betrakta densamma. Till slut, sedan den oräkneliga skaran öfvergått till stillestånd, framdrogs ett ofanteligt hjerta; här tycktes de små konstnärerne uppjudit sin yppersta förmåga, ty utur det stora, framsprungo otaliga små, som på de veka pappers styltorne nickade än hit, än dit. Ur hvart och ett sådant hjerta framstack ännu en så kallad engel, med hvar sin dugtiga bladqvist i hand; detta förunderliga phenomen tycktes de spelande personerne vara det angenämaste, och gjorde äfven efter mycket figurerande, slut på saken. Nu framkommo de äfven alla att skörda lof och beröm för den utmärkta skicklighet hvarmed de tillställt denna ståt, lakanet nedtogs, hela bingan af pappersdockor undanrödjades och bortstädades, på det Fru Hofrådinnan ej måtte få minsta aning om den herrlighet, hvarmed man följande dag ärnade fägna hennes ögon; det rykande théköket inbars i stället, hvarvid med lätt hand Rosa presiderade, och kort derpå inträdde äfven den för en stund sedan så mycket fruktade Hofrådinnan, för att i de smås rum, i sällskap med oss öfrige intaga sitt thé. Sedan dagen derpå morgonhälsningar, gratulationer, litet sång och musicerande för sig gått, samt barnen allesamman förärat Hofrådinnan sina små skänker, intogs vid det af Rosa smakfullt blomsterprydda caffèbordet, under fröjd och trefnad, den välsmakande drycken; derefter proponerades af Hofrådet, att på den herrliga morgonstunden kring nejden göra en liten promenade, hvartill en hvar af hjertat instämde. Man begaf sig således snart åstad, och uppnådde efter en liten stunds vandring, en täck lund, der naturen verkligen tycktes slösat med sina gåfvor.

icke långt ifrån sjöstranden, omgifven af vackra tättvuxna björkar, hade slumpen danat en den skönaste löfhydda, der träden i dubbla rader omgaf den lilla terrain, hvilken inom dess hägnad utgjorde en fullkomligt cirkelrund slät gräsplan; här öfverraskades Hofrådinnan af den anblick Rosa medelst min och ett par arbetares tillhjälp tillställt. Vi hade nemligen, under de trenne förutgångne dagarne sysselsatt oss med uppförandet af en torfsolla, hvilken äfven cirkelrund och prydlig genomkransade hela berceau'n. Midt i cirkeln uppreste sig ett altare med en liten upphöjning, der en blomsterkruka med en den aldraskönaste blommande rosenbuske höjde sig. Kring altaret sågs ännu ett slags bord, äfven bestående af torf, hvaruppå de läckra frukostanrättningarne nu syntes uppdukade. Så obetydlig denna tillställning i det hela var, orsakades likväl den älskade modren derigenom en innerlig fägnad. Hon upphörde ej att förundra sig öfver huru, under tysthet, och henne fullkomligt omvetande, allt detta försiggått, lemnade oss sina vänliga tacksägelser häröfver, samt syntes af hjertat glad och tillfredsställd. Under förnöjsamhet tillbringades här ett par timmar, hvar efter man återvände till hemmet; men nu hördes och sågs,

Dörrarne smälla,

Pigorna snälla,

Putsa och damma kring stolar och bord;

Mortlarne klinga,

Kökspojkar springa;

Med fetaste smör redan stekgrytan smord.

Hit och dit, fram och åter tassade nu i jemn släpande tackt gamla Jungfru Bata, och lät sitt skarpa, vid ordning vana öga sväfvat kring väggar och golf, för att uppsnappa, hvad som möjligen ännu kunde ändras och förbättras genom putsning m. m., ty till middagen väntades några gäster ifrån T., och således fick ingen i taket hängande fördold friare eller något å de klara fönsterrutorne anstruket femfingradt märke efter lilla Victors näfvar blifva synligt; sådant låg allt på gummans ansvar. Då nu omsider uti rummen icke mer ett fjun stod att upptäckas, barnen putsade och fina, middagsbordet med mjellhvit duk försedt, stod färdigt-serveradt, sågos småningom tvenne slupar med sina allt tätare och tätare, i vattnet doppade glänsande årblad, närma sig stranden; kort derpå förmärkes lif och rörelse i alléen, och nu under nigningar och bugningar, kyssningar, skrapningar och complimenteringar inträda: först den länge vänlige Pastor H., jemte sin lilla runda ännu vänligare fru, samt ett par de täckaste brunlockige kärleksplantor; item desse, den lilla stadens högtärade Herr Borgmästare med sin, som det tycktes af tidens låflänga anda något smittade fru, samt tvenne svägerskor, hos hvilka tvenne sistnämnda personer kjortlarne redan synbart kunde upptäckas innehålla väl tre alnar i vidd, samt ett kvarter mera i längd, än den lilla pastorskans. Likaledes skiljde sig Borgmästarinnans moderna dubbla kring negligéen gående burr, och bjerta storrosiga snilj-shawl, hvars bakhörn värdsamt kysste sista snuten af den moderna kjortelfällen, betydligt ifrån Pastorskans urmodiga spetshufva,

samt lösbårdade hvitbottniga långshawl, hvilka hvardera anspråkslöst vittnade om redan länge-sedan passerade tider. — Men vidare i texten, eljest tröttna verkligen under uthållande bugande Postmästaren samt Postmästerskan A., jemte deras fullvuxna dotter och tvenne långluggade herrar söner, hvilka redan länge stått och väntat på tillfälle till presentation. I deras sällskap ses ännu den sista men icke outhärligaste af de nyss anlände. Enkefru Cornetskan Hagelbom, hvilken äfven boende i den lilla staden, har sitt såkallade observatorium, ett litet trefönstradt vindsrum, lig-gande så förträffligt afpassadt, med utsigten åt de fyra, mest frekventerade gator, så hon derifrån kan upptäcka, icke allenast hvart steg eller före-tag af vandrande människobarn, men äfven hvart-enda hopp eller språng af den aldraminsta hund eller katt. Att i så fatta omständigheter, hon för Herr Postmästarn är en alldeles behöflig person, fal-ler af sig sjelft; hvarföre hon äfven såsom årliga sportlar i Herr Postmästarns hus, bestämt 7 gån-ger i veckan åtnjuter sina fulla tre rågade koppar caffè. Men nog härmed, herrskapet tyckas nu sam-telige hvilat ut, placera sig som bäst, vid värdin-nans förnyade persvasioner, till bords. Under det nu den rödbrusiga Pastorskan bjuder till att hålla sina plantor i styr, Borgmästarinnan oförmärkt gör sina observationer, på så väl egen, som systrars, och gårdsdamers parure, Postmästarinnan jemte sin dotter rak och adrätte reflecterar öfver syster-kaka, gelée-skålar, samt silfvercouverter, Cornett-skans falkögon göra sin rotund kring hela laget, hvarunder hon utur Postmästarns, med upphöjt

arbete försedda silfverdosa, ifrigt tar sig ny klar-synthet, är bäst att småningom, under växlande, icke så alldeles ledsam allmän conversation, låta rätterna göra sin tour kring bordsrunden. Att några interessanta, eller ovanliga ämnen dock icke af-handlades, finner du väl ej underligt; ty, torr och mager är den lilla staden, och ännu magrare dess själaspis; man nöjde sig alltså till det mesta med den kroppsliga, och hade äfven dermed snart hunnit till ända. Kaffet skulle nu serveras i trädgården, samt théet i Rosalund (namnet på den nyss anordnade löfsalen), i följd hvaraf, efter intagen middag, hela samlingsen styrde sina steg till det i trädgården liggande lusthuset; men nu spordes fröjd och gamman ibland fruarna, ty kaffet, det prisvärda kaffet, löser lika lätt och förrädiskt hos dem, som drufvans safter hos mannen, den tyst-låtnaste tungas band, och således juttades och smuttades och resonerades nu af hjertans grund, hvarunder de äldre herrarne kring närmaste trädgårdsgångar gjorde sina tourer. — Ungherrarne med till vristen blankade stöfletter samt deröfver trädde något urvuxna gula nankins benkläder, stodo i småstadsställning knirrande mot hvar sin lusthusdörr, och funderade öfver rätta sättet att med de unga damerna ändteligen anställa något samtal. Dessa sistnämnda, (damerna nemligen) voro likvist af svåraste sorten att få till lifs, ty oaktadt Rosas och mina npptänkligaste bemödanden, erföro vi endast: "ja," "nej," "jag vet inte," "jag tackar," "kära Bina," "kära Stafva," och "kära Lova," hvilka ord verkligen voro de enda, hvarmed Mamsellerna varierade. Lova, Bina och Stafva, åtföljde af Mam-

sell Aramintha, Rosa, mig, samt våra båda ungherrar i släptåg, gjorde väl då och då en liten utflykt till något kringliggande buskage, hvarunder en och ann höggul sammetsros eller högröd Pion, ådrog sig Mamselleruas uppmärksamhet och högljudt beundrades; men dermed stadnade merändels förlostelserna. Rosa, som af hjertat gerna ville förskaffa sina gäster någon trefnad, föreslog nu, att åter uppsöka salonen, der hon ville roa de unga med litet musik. Härom funnos alla ense, och anförd af Rosa, dit inträdde vi nu samtelige, hvarefter en munter valtz snart ljudade ifrån instrumentet. Men nu skulle du sett Hr Lasse och Hr Figge A., emot gårdsdamerna iakttaga sina skyldigheter; Mamsell Aramintha med nedfallande lockar figurerade först länge och väl under en ständig promenade, hvilken jag trodde aldrig skulle taga slut, arm i arm med långa Lasse, hvarunder jag oemotståndligt påmintes om våra muntra, men högst komiska bondbröllop i hemnejden. Dock! sedan på detta vis väl sex hvarf kring salongsgolvet uttågats, tog man sig vid det sjundes början, oförmödat courage, och nu trippades under full hvirvel ännu väl lika många kring rummet, hvarefter båda parterne pustande och uttröttade, hastade att uppsöka sig platser. Det hade sannerligen varit synd att ej fått åse detta solopar. Jag skulle då icke med den liflighet nu skedde, kunnat imaginera mig hvilken effekt mina tillämnade svängningar med Herr Figge skulle göra; likvisst tror jag de, om möjligt öfverträffade det första parets, ty, olyckligtvis hade Hr Figge några dagar fört lätt snuffen om några tourer till en fransysk quadrille,

hvaröfver han nu vidt och bredt ordade; "Han vore fasligt kär i franska danser, spelte sjell litet viol, men var ej i stånd att kunna införa dessa danser i T., emedan alla människor der tyckte mer om de svenska, samt spelman Patrik Stollt, dessutom befanns alldeles oläraktig vid uppfattandet af musiken beträffande de franska. Följden af allt detta blef, att vår promenade räckte sina väl fulla åtta hvarf; att Mamsell Binns och Mamsell Lovas ögon, ledsagande oss genom alla dessa opåräknade direktioner, icke utan förtrytelse varnade, hvad de, genom desse onödiga ströfningar länge nog gingo i mistning om, och att sluteligen och sist jag, sedan ändteligen min Cavalier ett par slag kring rummet med mig nigit sig fram, för honom gjorde min tackskyldigaste reverence. I samma takt och med samma beredelser upptogos här efter af de maktinnehafvande herrarne, den ena damen efter den andra, hvar under den fullkomligaste munterhet ägde rum. Att detta för de främmande var det lyckligaste påhitt Rosa kunnat göra, syntes mer än klart; hvarföre hon äfven, stundom underhjelpt af mig, i timmo-tal lät sina valtzer och quadriller högljuda. Verkeligen hade icke dansen så upplifvat Mamsellerna, så under théet de nu meddelade Rosa och mig, huru i den lilla staden, Mamsell A. och Mamsell B. på sista kaffet hos Rådman D:s voro klädda, huru Mamsell F. redan hade, såsom Rosa och jag, rynkade armar så väl upp, som nedvid; Huru Mamsell G. obegripligt nog alltid först viste alla moder; huru hennes klädning alltid förgifvit var en par alnar vidare än andras: huru rolig och qvick fröken H. (den enda fröken staden ägde) var; huru man

riktigt kunde skratta sig till döds då hon sk fva-
 de eller kromade sig såsom fru S., fru K. eller fru L. då
 hon valsade såsom Mamsell M. eller figurerade så-
 som Rådman N. eller Adjunkten O. — Ja, hon var
 alldeles för galen och rolig; och när hon agerade
 utur Frithiof, eller Axel, se'n, och föreställde
 Ingeborg, eller Axels brud, nej, hon var för ro-
 lig, herrskapet skulle riktigt akkratta sig sjuka,
 om de en gång skulle höra henne. — "Gud bevars
 derifrån" sade Rosa halhögt till mig, i det hon
 tog min arm, och åter styrde kosan tillbaka till sa-
 len, "Gud bevare oss verkligen nådigt ifrån en sådan
 nödvändighet." Mot klock. åtta, sedan allt hvad lif
 och anda ägt, ja, ifrån den äldsta till den yngsta,
 födelsedagen till heder, deltagit i en munter dans,
 skreds omsider under tacksägelse och bugseringar,
 till uppbrott, hvarefter värdsfolket artigt nog sjelfve
 till stranden nedföljde, samt formeligen insköpade
 sina gäster. Aftonen slöts under jubel och skratt
 med det för barnen så oändeligen intressanta
 skuggspelet, och Mamsell Aramintha försäkrade sig
 "på länge ej halft en så amosant dag." För resten
 hafva de här passerade dagar upptagits af musice-
 rande, sång, små handarbeten, men väsentligast af
 promenader, på hvilka här är otaligt många, och
 olika att tillgå. Jag har verkligen sällan sett så
 utmärkta lägenheter. Ack! vore ni endast här,
 Friherrinnan och du, hvad jag då kunde skatta mig
 lycklig. Men nu slut med allt detta vidlyftiga re-
 laterande; dagen ljusnar redan märkligt, och just
 nu gal äfven den morgonvakne tuppen sitt kuku-
 kiku, hvilket i stället att mana till nytt lif och verk-
 samhet, lär mig att njuta hvilan. God natt!

Den 30.

Och bergfast rot, uti det unga hjerta,
slog kärlek snart. --

Huru många dagar kan du ej räkna Emilia; sedan jag sednast samspråkade med dig, men säkert lemnar du mig dock, för hvar och en sådan, särskildt, din tillgift, då du får veta huru olika mot de första, dessa sednare här förgått. Som ingen hemlighet deraf göres, hastar jag nu att meddela dig, huruledes en liten vacker, ljaffig, glad och lycklig brud, numera hoppar ibland oss; kort sagt, Häradshöfding R., hvars blotta namn kom Rosas kinder att på Grefve X:s bak tälla i färg med purpurn på de mörkaste rosor i hennes trädgård, han sjelf, har redan för ungefär tio dagar senad, hos Rosa, samt hennes föräldrar, formeligen anhållit om Rosas hand. Söndagen efter sedan den lilla middagen för T.-boerne gafs, anlände han hit, icke på en hvit friarhäst, men sittande i en nätt Chaise, förespänd med en den stoltaste bruna häst; händelsen fogade, att Rosa och jag samma dag, efter slutad middag, begifvit oss ut, för att jemte njutandet af en nyss erhållen interessant lectur, äfven njuta af den herrliga dagen, då oförmodadt ett åkdons rullande å den framåt ledande landsvägen väckte vår uppmärksamhet. — "Låt oss skynda att möta den ankommande," sade Rosa, "det är otvivelaktigt underrättelser ifrån Adolf, ty pappa väntar det insände budet tidigt hem i dag;" vid dessa ord lemnade hon min arm, samt började att med ökad fart, ila vägen framåt. Men föreställ dig, huru förvånad, skamflat, och rådnande ända upp

till örsnibbarne hon, framkommen nära sitt mål; tvärstagnade; hon tycktes synbart tvekande huru hon rätteligen borde förhålla sig, ty än gjorde hon, till besvarande af R:s hälsning, en obetydlig bugning, än avancerade hon åter några steg baklänges, seende sig oupphörligt om efter mig. Då jag ändteligen till henne var framkommen, hade R. redan stigit ned, lemnat tömmarne till sin betjent, samt vandrade nu invid Rosas sida, vägen framåt. Färgades af R:s ankomst Rosas kinder åter högröda, så orsakade den mig sannerligen en kunnbar hjertklappning, likväl af det ljufvaste slag, ty sedan han artigt gjort äfven mig sin hälsning, framtog samt lemnade han mig det första, långa, hjertliga, och innerligt kärkomna bref, Friherrinnan, den älskade, den saknade med egen hand teknat mig. Under R:s lätta, ovanligt interessanta conversation, uppnådde vi nu snart hemmet, hvarest Rosa smög att i vår samfäldta kammare ett ögnablick återhemta sig, ifrån sin fatala öfverraskning. Under de tvenne dagar R:s två månaders långa tjenstledighet, förenad med Hofrådets öfvertalande artighet, tillät honom vistas på Liljedahl, yppades mer än tydligt hans böjelse, samt alsigter till Rosa. Andra dagen af hans härvaro, under det de gamle togo sin vanliga middagslur, blef af oss unga beslutat, att i en täck trädgårdsberceau, låta oss af R. föreläsas ett af N:r nyligen utkommit poëm, det R. hit medbragt; sjelf som lån bekommit, och som sådant, icke hos oss kunde qvarlemna. I följd häraf, begåfvo vi oss, åttöljde af barnen, till nämnde berceau, der äfven desse sistnämnde, under vilkor af tystnad, skulle få öfvervara läsningen; men

som Leontine på intet vis ville räknas till barnen, eller lät sig föreskrivas ett eller annat, och hon dessutom ovanligt nog, alldeles icke af den nye gästen såg sig observerad, tog hon trotsigt af vid den första väg som tillstötte, samt fortsatte med almätta steg, sin väg framåt parken. Att de båda andra barnen, icke heller längre stodo att hållas inom den skuggrika hyddans område, var begrip- ligt; och således ser du oss nu, en trio der hafva intagit våra platser. Vår föreläsare hade redan bladt igenom några sidor, hvarunder såväl han, som vi med särdeles nöje upplattat det höga och sköna hvilket alltid talar utur N:rs skrifter, då R. plöts- ligt fann boken flere blad igenom vara ouppsku- ren. Här var nu hvarken knif eller sax att tillgå, ty Rosa, jemväl jag, voro endast sysselsatta med små spetsstickningar, hvarföre jag i ett språng ha- stade att ifrån Rosas rum uppsöka det behöfliga. Jag måtte likväl för länge letat derefter, ty då jag under tysthet återkom, satt R. med den snyftande Rosa tätt slutet i sina armar. Hennes ymnigt ned- rullande tårar förklarade mig alltför tydligt, hvad som under min frånvaro förefallit, och som ingen- dera under sin berusning blifvit mig varse, hade jag hvarken hjerta, eller mod att nu inträda i ber- ceau'n. Jag smög mig obemärkt förbi densamma, slog en lof kring trädgården, för att efterse de små, samt återkom sent omsider långsamt och högsjun- gande, för andra gången samma väg uppföre. Då jag nu verkligen inträdde, hade R. tillgripit sin bok, deri han med flammande ögon uppletade det bortblandade stället. Rosa räckte mig godt, utan att se upp, sin ännu darrande hand, samt gjorde med

stapplande röst mig den menlösa fråga: "hvar jag väl dröjt så fasligt länge." Oaktadt en hvass, både knif och sax, gick läsningen efter denna passage öfvermåttan trögt; såg jag händelsevis upp ifrån mitt arbete, så öfverraskades merändels R:s ögon svälvade öfver boken, och hvilande på den under sin förlägenhet ousägligt täcka Rosa; men, lyckligtvis afbröts nu dessa mystiska tvångfulla timmar, genom Holrådetets ankomst, hvilken, oveten om hela tilldragelsen, snart nog, ställde allt på sin gamla fot. Då efter slutad aftonmåltid, man ändtligen sagdt hvarandra, "god natt," samt Rosa och jag uppe i det lilla rummet, invid vårt trefliga fönster åter intagit våra platser, kastade plötsligt, under hög gråt, Rosa sina mjella armar kring min hals, under det hon med häftighet tryckte mig intill sig. "Hvad nu Rosa!" frågade jag, "jag tror minsann du gråter, hvad har väl händt?" Rosa teg, men fortfor att allt högljuddare gråta. Att hon sjelf ej förmådde ut med den bekännelse, hvaraf hennes vänskapsfulla hjerta ville lemna mig förtroende, fann jag tydligt, ty, ännu hade ej ett ord, ej en enda bokstal någonsin oss emellan förrådtt hennes tankar eller känslor för R., "Hör min Rosa," sade jag efter ett ögnablicks tystnad, "får jag öppna för dig sjelf och mig ditt unga oerfarna hjertas förlåt? får jag säga dig, huru djupt och innerligt jag deri läst? du älskar R.?" Rosa skälfdde i mina armar. "Förskräcks ej min älskade, min dyraste Rosa öfver den heligaste och lyckligaste af alla känslor, den *rena, oskuldsfulla* kärleken. Hon utgör såsom *sådan* vårt högsta mål, den största ljufhet och salighet vi kunna tänka. Frukta henne

ej, ty hon är mild som ett huldt barn, och för dig min älskvärda oskyldiga Rosa, bör hon ju evigt förblifva sådan. Men, då du nu sjelf förrådt mig ditt hjerta, ty, det har du dock egenteligen gjort, så besvara nu äfven min fråga: ligger det väl någon sanning i min förmodan, eller känner du intet, alls intet för denna R.?"

Nu upphöjde sig Rosa med hast ifrån min famn, blickande mig med englaljusfhet i ögat: "Jo Mathilda! upprigtigt vill jag nu bekänna för dig huru mycket, oändeligt mycket jag känner för honom, huru han redan under ett helt års tid ständigt utgjort det käraste, första och sista ämnet för mina tankar, ehuru jag väl aldrig riktigt vetat eller kunnat deröfver göra mig redo; men nu deremot . . ."

"Nå, huru vet du det nu då?" frågade jag med låtsad nyfikenhet; "jo! jag vet det så säkert, så säkert," och härvid lutade hon sitt hufvud åter ned uti mitt knä, samt berättade mig derpå, ifrån punkt och till pricka hela tilldragelsen i berceauen. Natten förgick under oupphörliga samtal, jag nödgades sluteligen allvarligt påminna Rosa om åtnjutande af någon hvila, så underbart var hon i hast försatt till glömska af allt henne omgifvande.

Följande dag, under det man gemensamt spisade middag, gjorde det glada Hofrådet en ouvert kungörelse af Rosas och R:s beslutade förbindelse. Den sistnämnde hade under morgonstunden haft tillfälle att till de älskade föräldrarne framställa sina önkningar, i hvilka den härunder inkallade Rosa, utan tillgjordt pruderie instämt. Mamsell Aramintha tuggade således härvid af luttet förvä-

ning, jemt tre hvarf kring sitt korallband, strök ända till tjockarmen upp sina korta ärmor, innan hon rätt kunde fatta det oförmodade i saken. Mamsell Stin-Lovis gaf Hofrådinnan en fin pique, för det hon ej på förmiddagen kunnat omnämna detta, hon (Mamsell Stin-Lovis) hade då helt annorlunda kunnat arrangera sin middag. Leontine åt i disperation, liksom hon alldeles icke gifvit akt på Hofrådets yttrande, en dubbel portion af den henne eljest så vedervärdiga bouillonon; den guldluckiga Hanna rodnade af förrundran, då hon af Mamsell Stin-Lovis, till svar å sin fråga: "hvarföre middagen bordt vara annorlunda, då så prägtiga munkar rykte på fatet," under tysthet fick veta "att Rosa och Härads höfdingen en gång skulle blifva ett par, såsom Pappa och Mamma." Men Hofrådinnan, ifrån hennes öga, perlade långsamt och talande en klar tår, ned uti det mörka vinglasat, hvilket hon för sin Rosas välgång förde till sina läppar. Hvad den sade, uppfattade säkert med tacksamhet hon, för hvilken den så varmt utgjöts.

Ack! jag vill ej, jag vill ej, för mig sjelf förtydliga, hvad alltid, och obegripligt nog, vid tanken på R. jagar all bloden tillsamman i mitt hjerta; men — säkert, ja, helt säkert är det endast minnet af mitt eget mörka öde, som vid åsyn af ömmare förhållanden, så olyckligt påminnande framstår för min själ. O! måtte hon, denna engel! denna af mig så oändligt älskade Rosa, blifva så lycklig mitt hjerta det önskar

Samma dag på eftermiddagen gick den blyga, något försagda Rosa, ömsom rodnande och blek-

nande, arm i arm med sin utkorade, genom trädgårdens långa gångar. Vi voro alla i dag der församlade för att hjälpa Mamsell Stin-Lovis, med, så väl afplockandet af den ofanteliga mängd provinserosor, hon till distilerande af ögonvatten, plägade insamla, som ock med skördandet af de till syltning nu alldeles fullmogne ypperlige Engelska hallonen. Efter slutadt arbete gick jag att uppsöka de förlofvade, hvilka jag en timme förut, i sällskap med Hanna och Victor, sett vandra genom parken, och fann dem nu älven hand i hand sittande på Rosas favoritplats, en liten torfsoffa, uppförd under ett brant, i skuggan af några lindar liggende berg; lilla Victor hade nyss till sin stora syster, som han kallade Rosa, anbragt en offantelig korg, uppfylld med nämnde rosor, hvori han nu under sjelfsvåldigt ras, fullkomligt inbäddade henne. Då jag nalkades, räckte mig Rosa med sin vanliga hjertlighet handen, samt drog mig ned invid sin rosenströdda sida. "Vi fira här, som ni ser med blomstrande rosor, vår kärleks rosenfest, Mamsell Sommer!" sade R., då jag, för att ej krossa blomorna, med handen lätt undanförde dem, ifrån platsen, der jag skulle sitta; "men ni!" fortfor han, "ni tyckes verkligen ej älska, eller rättare hylla dem till den grad som min lilla Rosa och jag?" "Det gör jag i sanning säkert, Herr R.; det bevisar ju den vård jag lemnat dem, i det jag frälsat dessa rosor ifrån förstörelse och hotad undergång; men," tillade jag muntert, "jag vill isynnerhet lemnas dem min varmaste hyllning, då de befinnas så fullkomligt törnefria som denna," härvid visade jag på den ros, Rosa som bäst höll i handen, "måt-

te de endast ständigt för henne blomstra sådana." R. såg på mig, med en försmädlig mine, men yttrade derefter, med studerad artighet: "huru kunna de väl någonsin annat, då den varma önsknigen kommer ifrån er," — "eller, angår Rosa, hade ni bordt säga," inföll jag litet grumsig, ty vid hans spetsiga ord uppstego åter objudna mina mörka vålnader; "också det, också det" tillade R., tog med belevnhet sin älskeliga bruds hand, den han nu med grace förde till sina läppar, samt bjöd henne derefter armen, för att göra ännu en tour till hennes så mycket älskade plantskole.

På ungefär lika sätt förflöto de återstående dagarne af R:s härvaro, hvarunder innerligheten mellan de älskande, snart sagdt med hvarje minut syntes tillväxa. Rosa går nu ifrån morgon till qväl sjungande och drillande, så verkligen både skog och dal genljuda af hennes glädje. Refrainen, "huru ljuft till att dö i ditt sköt," till det lilla sångstycke jag på Rosas begäran hit medhämtade, och hvilket hon härförut dageligen sjungande upprepat, höres numera alldeles icke utaf, den är tvärt förbytt till "mitt hjerta är en landtlig hydda," hvilken sång hon med den ljufvaste och barnsligaste röst låter höra dagarna igenom. Jag är nu mera henne alldeles oslipelig, och måste oupphörligt instämna uti: huru hyggelig den R. är, huru vacker, hvilket skönt hår han har; hvilka vänliga och goda ögon; huru fin och propre; huru naiv, ja, till och med qvick; med hvilken grace och lätthet han skickar sig, huru ypperligt han valsar, och Gud vet huru många upprepade "huru," hon ännu vet framkasta; jag hinner verkligen oltast på detta häftiga ordasvall,

endast svara ett skämtsamt "ja visst, ja visst," på hvilket hon under sin ifver dock sällan fäster uppmärksamhet men blott lika oafslätligt fortfar i sina glödande loftal.

I dag har Rosa, jemte bifogandet af ett par rätt subtila presenter, af R. erhållit det första bref; hennes glädje deröfver var likaså omåttlig som oförställd. Det lilla brefvet, åtföljande paquettet, med sin prydliga, till henne adresserade utanskrift förmådde dock, oaktadt allas vårt skämt och infall på intet sätt fängsla hennes nyfikenhet; "ja, ja, ni fån verkligen dela dess innehåll eder emellan," utropade hon, högt rodnande, i det hon ögnade brefvets öfverskrift, "jag behåller i alla fall det bästa för mig sjelf; ack! huru lycklig jag är!"

Men Emilia, jag har ju för Rosas angelägenheter, helt och hållet glömt mina egna, hvilka dock ligga mig icke så alldeles lätt uppå hjertat; verkligen glömt, att säga dig, huru högst förvånad jag blef, att uti ett exemplar nya noter, dem Hofrådets postbud i går till mig uthämtade, finna ett ifrån C* till mig adresserat, försegladt bref. Hvad det innehåller, känner jag sannerligen ej, ty det ligger ännu ouppbrutet inom sitt välkända prydliga sigill, nedgrafvet i botten af mitt schatull; men som jag ty värr med säkerhet tror mig ana dertill har jag omöjligen ännu förmåtts till uppbrytande af detsamma. Dock! jag lemnar gerna allt detta tills vidare, och går nu med fröjd till ett annat ämne, nemligen Friherrinnans bref. Att med ord säga dig, huru mycket det glädde mig, blefve mig verkligen omöjligt, man skall som jag, njutit öfvermåttat af hennes huldhet, för att rätt uppskatta

värdet af dessa hjertliga rader. O! hvad jag på Friherrinnans vägnar är glad och lycklig, hon njuter nu den högsta grad af modersfröjd, närvaron af en älskad, dygdig son, hvilken redan i fjorton dagars tid, utgjort hennes alldagliga kära sällskap, men, som sällan här på jorden någon fröjd njutes fullkomlig, skymmes äfven dessa hennes glädjedagar af den bedröfliga visshet, att icke så länge hon hoppades, få behålla sin Gustaf hos sig. I anledning af inträffade omständigheter, har oförmodadt hans permission förkortats till en enda månad, hvarefter han åter på ett helt år ser sig tvungen lemna sin ömma mor.

En nyhet, och den rätt treflig, den Friherrinnans bref omnämner, vill jag dock omorda för dig; Grefve A* har nemligen, den allvetande världen helt ovetande, och till förvåning, gjort Fröken Amelie T. sin formeliga cour. För omkring fjorton dagar sedan firades, i anledning deraf, hos Öfverste Z. en gentil eclateringsfest, hvarvid äfven Friherrinnan varit närvarande. Det är verkligen i mina ögon ett väl passande partie; jag undrar emedlertid hvad Geheimerådinnan derom skall säga. Baron C. (äfven honom omnämner Friherrinnan) har sedan min afresa ett par tre gånger gjort Friherrinnan besök; han vistas beständigt, då han af sin tjänst icke finnes upptagen, på Vestanby, "och," yttrar sig Friherrinnan, "skulle du Mathilda lilla, ej misstycka mitt raillerie, ville jag nästan tillskrifva dig någon del i hans alltför tydligt i ögonen fallande svärmod; ja, tro mig, öfverraskade icke jag C* med ögonen fulla af klara tårar, då han härom dagen med Gustaf besökte dina rum, för att der jemte

fortepianots tillhjälp låta mig höra några nya sånger, Men jag ser ju din blick på din vän, oaktadt hennes något opassande skämt, stråla alltid lika vänlig och god; är det ej så, min Mathilda?" Ach! Emilia, hvad jag nu förebrår mig, min hitintills öfvade förbehållsamhet emot Friherrinnan; mitt hjerta drifver mig ovilkorligt att med aldra, aldra första, delgifva henne, hvad mellan mig och C* förefallit; och, gifves det någon, blir det visst hon, hvilken med mildhet och granlagenhet, skall blifva mig behjelpig att behandla denna alltför ömtåliga sak.

Den 8 Augusti.

Huru skall jag, Emilia! kunna göra dig begripelig den glädje jag känner öfver innehållit af ett åter i dag ifrån Friherrinnan erhållit bref; tänk dig, tänk dig blott, din Mathilda kommer att ännu i hela tvenne månaders tid få njuta af det nu så alltför herrliga landet; huru går det till? frågar du väl. Jo ser du, det går, ehuru verkligen underbarligen, ty alldeles oförmodadt är Friherrinnan nu ägarinna till ett skönt, stort gods, beläget omkring hela 16 milen ifrån S. Hon hade, hvilket jag aldrig hört henne omtala, en mähta rik slägtinge, en Grefve *, till hvilken hon befanns vara den enda arfvingen; denne har i flere års tid, vistats utomlands, i hopp att derstädes återvinna sin förlorade hälsa; plötsligt erhåller hon nu underrättelse om hans nyligen inträffade död, hvilken försätter henne i besittning af all hans betydliga qvarlätenskap. Att el-

terse detta, i långliga tider vårdslösade och förfallna grefskap, blir naturligtvis nu en nödvändig följd; och som Friherrinnan tror det för hennes egen helsa skulle verka alltför fördelaktigt att företaga denna lilla resa, har hon nu i godhet föreslagit mig, att på den blifva sig följaktig. Hon fruktar likväl, att jag dervid torde komma att uppoffra för mycket, och att de 16 milen på en nio å tio veckors tid kunde skrämma mig. O! hon vet ej, huru tvärtom, jag utur djupet af min själ, tillsänder henne, och en huld Försyn, den innerligaste tacksägelse, för det, på ett så obegripligt sätt, jag sett mina tusende gånger drömda önskingar uppfyllde.

Som jag förutsåg, Emilia! innehöll C:s bref endast förnyade upprepanden af den ömhet jag vet honom så upprigtigt hysa till mig. Han erbjuder mig deri, utan omsvep eller omvägar, sitt kärleksvarma hjerta, förenadt med sin hand, och en fullkomligt bekymmerfri framtid. Verkeligen tyckes hans lycka bero af mitt antagande utaf detta anbud, hvarvid, enligt allt hvad jag kan fatta, han gjort sig ett så alltför säkert begrepp. Han har, skrifver han, allt sedan min afresa, oaktadt omgifven af sin mest värderade vän, icke njutit en enda glädjefull timme, emedan han finner glädjen fullkomnad, endast i dens sällskap, hvilken han i djupet af sitt hjerta tillber. Äfven nu vill han med otålighet räkna timmarne intill den dag, han kan erhålla det svar han så glad tror att skall stadfästa hans framtida sällhet. Hvad jag, efter genomläsandet deraf tänkte och erfor, vet *du*. Jag hastade också genast dereltes, att utur djupet

af mitt hjerta, säga honom allt hvad detta hjerta kände. Att hans önskningar icke finna gensvar i mitt bröst, torde han snart få erfara, likvist tror jag med all säkerhet, att han i medvetandet om min sanna vänskap, skall känna sig, om icke lycklig, åtminstone lugn. Älven Friherrinnan delgal jag *allt*, så väl den hos henne sist passerade aftonen, som innehållet af hans bref, samt mitt svar derå, hvilket sistnämnde, öppet och henne till genomläsning medföljde.— Att hennes bref i dag, till största delen, angick denna angelägenhet, kan du väl förmoda. Hon tyckes verkligen vara högst öfverraskad af det förtroende jag lemnat henne, samt beder mig noga öfverväga det steg jag tagit, föreställande mig med ömhet, hvad jag medelst afslående af C:s hand förlorar. ”Utgrunda,” yttrar hon, ”i djupet af din själ, om icke der möjligtvis den varma vänskap, hvilken du lofvar honom, ännu kan uppblomma till en öm låga; lek icke bort dåde din, och en redlig mans välfärd genom ett förhastadt beslut, hvilket du i en kallare moment, ja väl, i en mörkare framtid kunde ångra. Vet, att en hederlig, reel karl kan älska, ja, ända till ursinnighet, men, aldrig krypa, och det gjorde han, om han uppå ditt engång gifna afslag, kunde förnya sitt anbud. Betänk hvilken ljus framtid hans förmögenhet, förenad med ett kärleksfullt hjerta, kan bereda dig; och sedan du ännu yttermera och alfvarligt öfverlagt allt detta, först då svara mig, ty endast derefter icke förr, afsänder jag ditt till honom adresserade bref.” Att ett moderligt älskande hjerta, förestafvat henne allt detta, finner jag med innerligaste tacksamhet; men, att mitt beslut

härvid icke af envishet, nej, långt derifrån, men under det lugnaste öfverläggande, och tolkad af min innersta själ, icke kan blifva annorlunda, det upprepar, och känner jag äfven. Således måste, för att tillfredsställa Friherrinnans åstundan, jag ännu yttermera genom resonering i denna sak, öfvertyga henne om huru moget jag redan behandlat detta ämne; huru, enligt hvad förhållandet är, jag olyckligt nog lärt mig frånskilja den sig ovilkorligt upptäckande lidelsen vi kalla: kärlek! ifrån en lugn fridfull vänskap! O! leka skulle jag ju då grymt med hans känsla, om jag åt slumpen ville öfverlåta en möjlig framtida ömhet, om jag åt rikedom, den uslaste vinst för ett kärleksfullt hjerta, ville uppoffra så väl mitt, som hans. Och sluteligen, en, om ära så begreppslös varelse ville jag väl alldrig tänka mig, den der för sitt nöjes skull ägde samvete att gyckla alfvare, för att inför sina fötter kunna se kärleken, under älskvärd svaghet böja knä. O nej! nej! hon är en ovilkorlig känsla, för mig icke tänkbar till ofvertalande, eller uppmaning. Numera återstå mig högst få dagar, att vistas på detta så fridfulla Liljedahl, och, ehuru tiden här för mig oförmodadt förlängts till en hel vecka, finner jag den likväl hafva jagat undan. Friherrinnans bref tillkännagifver, att jag icke före afresan till **krona*, hennes nyss ärfda Egendom, behöfver återvända till staden, emedan hon med nöje säger sig göra den lilla omväg af tvenne mil, för att jemte afhämtandet af mig, kunna göra Hof-Rådets sitt besök. Den arma Friherrinnan! dessa dagar skola således af henne egnas till en smärtfull skilsmässa ifrån sin älskling, jag föreställer mig

liffigt, till hvilken grad hennes hjerta deraf måtte lida. O! kunde min dotterliga tillgifvenhet helst till någon ringa del mildra hennes billiga saknad. — Tänk dig dock Emilia, en för Håfrådets familj så smärtsam händelse, hvilken för några dagar sedan kommit att plötsligt skymma deras eljest så klara himmel; lilla Adolf skulle, neml. på de yngre barnens enträgna begäran, jemte sin Lärare, på en veckas tid, åter eftersändas, på det den älskade lekbrodren i deras omgifning kunde blifva i tillfälle njuta af sommarens rika hofvor, hvilka naturligtvis utan honom för desse, omöjligt ägde samma interesse, hvarföre Hofrådets vagn, redan dagen före deras väntade ankomst, var dem emotsänd. Alla sutto i glad väntan; ännu blott en timme och den så mycket efterlängtrade brodren kunde, jemte sin Lärare, redan vara anländ. Snart höres verkligen en vagns rullande, och båda systrarne, som sedan en god stund stått på utkik, ilade, i fullt språng utför trapporne, med öppnade armar till vagnsdörren, — men ack! ingen Adolf! — Den trygge Herr Magistern utstiger, obesluten, huruvida han på godt manér skall kunna förklara sin lilla elevs uteblifvanda; — dock, artigheten bjuder ju honom först stiga in, derpå berättar han i skonsamma ordalag huru Adolf, alldeles yr af glädje att slippa hem, till vinnande af tiden, skulle försöka medelst tistelstången omvända vagnen; huruledes den, stående på en höjd, vid rörelsen fått fart, börjat rulla, och, o Gud! huru Adolf som ej mäktat återhålla densamma, fallit omkull, samt emellan hjulen och en sten, krossat armen. — Huru förbyttes nu i hast glädjen till sorg; tänke man sig, den arma Hof-

rådinnans ångest, vid föreställningen om sitt barns tillstånd; tårar och snyftningar, smärtans så naturliga kännetecken, flödade nu utan uppehåll, och den sig påträngande tanken, att Herr Magistern af skonsamhet ej yppat rätta förhållandet, måhända döden, injagade förtvillans oro hos de lidande föräldrarne. Sluteligen, sedan man något hunnit sassa sig, beslöts att genast inresa till den lille älsklingen. Fadren och modren voro sjelfskrefne, — men till hugnad och förströelse för Adolf, skulle en af de små flickorna få åtfölja. Nu uppstod en strid, hvilken efter vanligheten nedvögde Hannas vågskål. Leontine hade flere gånger varit modren följaktig vid dess utfarter, och således var Hanna nu fullkomligt berättigad dertill. "Nå flickor" yttrade sig Hofrådet, "hvilkendera kommer med? fort nu, ty vagnen förespännes redan; Hanna! det är ju din tour, skynda dig min flicka." Hanna stod med nedslagna ögon och klappande hjerta, och skulle innerligt gärna hastat den älskade lekkamraten till mötes; men, frugtande Leontines missnöje återhöll sig hennes glädjeyttring. Ändteligen, med armarne omfattande fadrens hals, utropar Hon, "Låt Leontine resa, hon res så gärna, och jag får väl snart hälsa på den stackars Adolf, är det ej så min Pappa? Hälsa dock honom mycket, mycket ifrån hans Hanna, och," tillade hon med lägre röst, "säg honom att äfven jag så gärna kommit." Rörd tryckte Hofrådet henne mot sitt bröst: "Så, min älskade Hanna! väntade jag dig! rätt snart skall du åtfölja mig till din broder." Nu uppstod ett språng, — Hofrådinna, mostrar, fastrar, domestiker, allt skyndade

om hvartannat. För läraren, och de resande, uppdukades i hast allt, hvad Fru Hofrådinnans väl fournerade skafferi kunde åstadkomma; koteletter, kappor; biffstekar, tortor och hattar, sväfvade om hvarann, och syster Leontine underlät ej, att i största hast begagna sig af Hannas ädelmod, hvilken med älskvärdt nit, skyndade att till henne frambära alla behöfliga res-effecter. Den qvidande Adolfs arm tycktes i hast blifvit glömd, och i stället frambefalltes nu bomull och vadd, hvaruti Leontine förnämligast skulle inlägga perlor, ringar, nipper och band, spetsar och shawletter, liksom till en resa för flere månader, och sedan allt väl vardt iordningställt, husfrun utgifvit sina behöriga ordres, samt nyckelknippor och lås i pålitliga händer öfverantvardats, företogs den fyra mils långa resan.

I dag äro likväl så väl Hofrådet, som Hofrådinnan, tranquiliserade ifrån staden återvände, sedan de blifvit i tillfälle förvissa sig derom, att olyckan, eburu smärtsam, dock ingalunda finnes ohjelpig. Den lille älsklingen åtnjuter nu, omgifven af sin leksyster, samt gamla Bata, hvilken vid detta tillfälle blef honom omistlig, en skicklig läkarevård, hvarigenom Hofrådets, som härvid komma att toura i påhälsningar hos honom, om sist 6 å 7 veckor åter hoppas se honom fullkomligt återställd. Rosas sällhet har då jag undantar den pinsamma smärta hennes hjerta genom brodrens olycka erfor, under denna sist förflutna vecka, varit obeskriflig. Hon har dageligen under glad oskuld njutit af sin så öppet, så ömt älskade R:s härvaro. Ack hvilken skatt han i henne äger, hen-

nes rika inre utvecklas stundeligen mer och mer, i allt ljusare, allt högre glans. Hvilka ädla och herrliga frön, hafva icke slumrat i detta rena hjerta; hvilka sköna men ömtåliga blommor lofva de icke att under en öm vård uppdrifva; o! det tillhör nu endast och allenast honom! till hvilken hon med det unga oerfarna hjertats fulla förtroende öfverlemnat sig, att blifva denna ömme ledare; och ve! ve! öfver honom, om han förrädiskt nog kunde hafva hjerta att vanvårda, eller förtrampa denna späda planta. — Jag har på dessa dagar mer än här förut, med mig sjelf försonats i tanken på R., och måste nu medgifva att mina farhågor, i anseende till honom, haft ingen, eller åtminstone en alldeles falsk grund. Han tyckes så helt och hållet äga blott en enda tanke, ett enda hopp: ägandet af sin Rosa, hvilken han ordentligt afgudar. Huru tillfredsställd lemnar jag icke nu henne, den hulda; ty hoppet, det ljufva, det smickrande, och alltid begärliga, tillhviskar mig så vänligt och förtröstanfullt: "Hon skall bli lycklig."

Den 13.

Eriherrinnan är här; o! hvilket oändeligen ljuft återseende. Jag är så lycklig så jag knappt kan tänka mig någon större fröjd, än den jag för närvarande njuter. Hvilken oförklarlig känsla förer mig så oemotståndeligen till henne! tacksamhetens, för så mycket undfånget godt, visserligen, men utom

den, äfven säkert det hos henne, och allena hos henne sig så ljuft uppenbarande, höga sällhetspridande, *något*, för hvilket jag sannerligen ej finner ord. Hon tyckes vara riktigt tillfredsställd öfver min vistelse på landet, och finner, hvad verkligen tallet är, mig härstädes blifvit ganska frodig och fet. Hofrådinnan är oändligen charmerad af Friherrinnans ankomst, samt uppjuder all sin förmåga, att göra den sistnämndas vistelse här så trefflig som möjligt. Redan morgondagen är bestämd till vidare fortsättande af resan, och, för att helt och hållet kunna egna Rosa det återstående af aftonen, har jag under det man der nere mangrant samlats kring thébordet, på ett ögnablick smugit mig undan, att i dessa i hast tecknade rader, sluteligen härstädes säga dig ett farväl! jag skall härefter jemte Rosa, uppå Hofrådinnans uppmaning, hasta att under prydlighet iordningställa Friherrinnans blifvande sängrum, hvarvid, såsom utgörande den förnämsta prydnad, en del af Rosas sköna blomster ej få saknas. A propos af Rosa! kan du väl Emilia föreställa dig någonting mera underbart. I går aftons, voro vi, R., Rosa och jag, promenerade till Rosas älsklingsplats, torfsoffan under berget; aftonen var gudomlig, solen just i sin nedgång kastade i den spegelklara sjön, hvilken nära derintill bildade en liten vik, sitt praktfulla guld; icke ett löf rördes, den högtidliga tystnaden afbröts endast stundom af ett och annat förbisarrande bi, hvilket till någon honungsrik blomma smugit att hämta ny näring. Vi sutto alla betagna under njutning af den herrliga sommarqvällen, då, borttorkande en tår ur sitt öga, Rosa

helt oförtänkt yttrade: "Låt väl se, när och under hvad förändringar vi alla tre, på samma denna plats, härnäst sammanträffa, och om dervid du Mathilda! och du min dyre Ludvig alltid lika oförminskadt skall älska eder Rosa. O! när jag tänker uppå att ej så vore, att Mathilda vore långt, långt aflägsnad från mig, och att du! (härvid kramade hon synbart den hand, hvilken i sin höll hennes innesluten)" icke mera älskade mig, då vill mitt hjerta redan brista af sorg. Derföre, upprepen mig nu båda, då vi troligen för sista gången under denna glada sommar, här, på denna min barndoms kära plats, äro tillstädes, upprepen för eder Rosa, det ni aldrig viljen glömma henne, aldrig skolen hafva hjerta, att frånröfva henne eder ömma, henne så outhärligt lycklig görande kärlek." Hon tystnade, ty tårarne, hvilka nu ymnige öfversköljde det täcka ansigtet, hindrade henne att fortfara. R. hade under rörelse, med båda armarna härunder omfattat henne, samt kysste, till bevis på sina, med hennes öfverenstämmande känslor, oupphörliga gånger hennes fina sammetslena hand; han syntes verkligen så skakad, så han på en lång stund icke förmådde yttra ett ord; sluteligen albröt han dock den inträffade tystnaden, medelst ett uppmuntrande skämt: "Huru kan väl min ljuflva Rosa," inföll han, "någonsin tänka sig något annat, än att du alltid evigt älskas, dyrkas, ja förgudas af din Ludvig; förjaga för Guds skuld all annan tanke, ty motsatsen skulle sannerligen mycket såra honom, som varit lycklig nog att vinna din ömhet; du hulda! älskvärda varelse. Men får jag," tillade han skälmskt, "min Rosa, förutspå huru och under hvad förändring vi i nästa som-

mar här skola råkas, så är det, beträffande oss, såsom ett lyckligt älskande förenadt par, då skall du väl med Guds hjälp, min Rosa, redan burit den gröna friska kransen, och härvid gjorde han muntert med handen en liten lätt utmärkande rund kring hennes lockiga hufvud; — men han hade knappt uttalat dessa ord, förrän ilrån det fullkomligaste lugn, en häftig väderil hvinande för igenom luften, olustigt omkrujade vikens klara yta, samt skakade våldsamt trädens löf; och, vare sig nu möjligen af vindens åverkan, eller af den rörelse den tätt under berget sittande R:s arm kring Rosa gjort, allt nog, i samma ögnablick såg man en verkeligen icke tillförene observerad Murgrönsranke, hvilken förmodeligen kring bergets remnor letat sig en väg upp, i en högst naturligt bildad krans nedfalla öfver hennes hufvud. Denna anblick var så imponerande, så jag omöjligt kan förklara hvad jag dervid erfor. Äfven Rosa var af den inträffade förskräckelsen vid rankens oförmodade nedfallande så häftigt betagen, att på det nyss förut så lifligt blomstrande anletet, nu icke tecken till en droppe blod stod att finnas. Vi nödgades sluteligen, för att något upplifva henne, göra en tour kring trädgården, hvarunder hon småningom i det åter inträffade milda aftonlugnet, fick återhemta sina krafter. Men nej, nu hinner jag ej mera; god afton, och god natt min Emilia! jag hör redan Rosas lätta steg i trappan, hon kommer nu jemte R. att afhemta mig till blomsterskörden. God natt!

*krona den 22 Augusti.

Uh! ett så stort, vidt och ödsligt hus, med sina förfärliga tre fulla våningar i höjd, sina ofanteliga gråstensmurar, sina gammalmodiga hvältda fönsterfördjupningar; ett fasligt näste, jemförelsevis med det täcka nyss lemnade Liljedahl. Jag kan ej förstå, huru ett friskt människosinne, på ett så onaturligt sätt kunnat förödsliga sin vistelseort. Men, jag vill likväl icke skrämma dig till döds Emilia! du kunde då ej få erfara huru man dock underbarligen kan somna, vakna och lefva roligt nog, under dess dystra tak. Den 18 om afton, just i solnedgången rullade Friherrinnans vagn fram genom den mörka, evighetslånga allée af urgamla oagade björkar hvilken leder upp till slottet, samt stannade kort derefter vid porten af den stora man- eller borggården vid *krona. Vi hade, för att fullkomligt kunna njuta af vår resa, åkt alldeles piano, det vill säga på en väg, af 16 mil, användt närmare fem dagar, hvarunder heller icke något enda, vid vår förbifart i ögonen fallande treffligt ställe, oskådadt gick oss ur sigte. Här, under skuggan af några vackra träd, intogs vår lilla frukost, der vid bruset af ett täckt vattenfall vår middag, der invid randen af en klar å, vårt thé, och så vidare. De voro verkligen helgedagar alla under denna färd upplefvade. Men vi hade nu, som sagdt, vid slutet af den femte upphunnit vårt mål, hvardera onekligen litet brydde öfver det mindre treffliga intryck, stelheten och dysterheten af de oss omgifvande föremålen, ovilkorligen på våra sinnen verkat. Men här var dock

icke stället till någon längre besinning, jag hoppade således först ut, samt hjälpte derefter Friherrinnan att äfven nedsliga. Nu syntes en gammal man, med stapplande gång, derefter ett par kvinnliga varelser i blå bindmössor, och snygga förkläden närma sig oss. "Det är visst den nådiga Friherrinnan," yttrade ifrigt bugande den kraftlöse gubben, i det han med slottsnyckeln i hand, trädde fram till Friherrinnan; "den nye förvaltarn, hvilken för en par dagar sedan anlände, har redan beredt oss på detta nådiga besök. behagar hennes höga Nåde stiga upp till slottet, eller" "Hvar har den nya förvaltarn bosatt sig," frågade Friherrinnan, i det hon vänligt räckte gubben, samt de bakom honom stående kvinnorne sin hand, och hvar finnes han för närvarande, då han icke här synes inväntat min ankomst?" — "Han gjorde i dag en liten ridt till kyrkoby, belägen ungefär en half mil härifrån," svarade under förnyadt bugande gubben, "dock torde han icke så alltför länge mera dröja; men, behagar icke hennes höga Nåde uppstiga?" och härvid gjorde gubben åter en liten meningsfull gest med nyskeln. "Hvar logerar den nya förvaltarn," upprepade ännu en gång Friherrinnan sedan gubben tystnat, "Ni har väl för honom utsett några anständiga rum?" — "Den unge herrn säger, det genom brevexling hennes höga Nåde utlofvat honom få bo uppe i slottet, emedan han visste rummen här i nedra flygeln så förfallne, att med svårighet endast trenne af dem, desamma jag med hennes höga Nâdes tillåtelse bebor, kunna begagnas; likvist har han före hennes höga Nâdes ankomst icke vågat göra något intrång i Slottet,

utan har tills vidare jag åt honom inrymt ett af mina." — "Nej nej," afbröt Friherrinnan tvärt gubbens oration, "det går ej ann, Ni måste ännu i denna afton se till, att hans effecter blifva ömsade hit upp, helst i nedra våningen, emedan jag sjelf ärnar begagna den öfre, förslår ni mig?" — "Alldeles som hennes höga Nåde befaller," återtog gubben, vände sig nu långsamt om, samt gick i lutande ställning att för hennes *höga Nåde* ändteli-gen öppna de *höga* förstugudörrarne.

"Alla goda andar stå oss bi," hviskade jungfru Annette halfhögt, då hon under påpackning af nattsäckar, resknyten, cartoner och pirater, nu jemte oss öfrige började tåga trapporne uppföre, "man vågar här icke ens tala högt, ty det förfärliga ekandet ifrån hvarje hvall upprepar ju så hemskt och näsvist, hvart enda ord man säger; söta Mamsell gå ej så fasligt fort, jag tycker verkligen det ständigt nappar mig i kjolarne, ack! ack! det här blir ändå rätt fasligt." — "Åh, du pratar, låt bara gå nu, dermed vänjer du dig snart." "Jag tror dock ej." hviskade hon återigen, hoppade i hamn och häl efter mig, och nu inträdde vi i en stor urmodig med hjeltar och pantsarklädde riddare — oljomålad sal. "Min Gud! så mycket folk," suckade Annette, ängslig, "hvar skola vi gå vidare Fru Friherrinnan?" Friherrinnan gick förut, och vi följde henne efter till ett åt gården liggande solbelyst rum; här andades Annette åter. "Se här, ja här är verkligen bäst," hviskade hon, "om man endast ej vidare skulle behöfva se den förfärliga samligen i det stora rummet." — "Nå det skall du slippa," sade Friherrinnan muntert, "se

här,' och ifrån det näst intill liggande rummet, visade hon henne nu en dörr, hvilken man såg bestämt ledde till den pyss passerade corridoren. Annettes glädje häröfver var obeskriflig; hon flög liksom jagad trappan utföre, för att ännu med betjentes tillhjälp — ifrån den medföljande packvagnen — uppbära våra återstående effecter.

"Nå Mathilda lilla", yttrade Friherrinnan, sedan den spökrädda Annette gått, "hvad säger du nu, tror du väl dig gå i land med en vistelse af tio à elfva veckor härstädes?" — "Hvilken fråga Fru Friherrinna; jag icke allenast enligt Friherrinnans ord tror mig dermed gå i land, men äfven under Friherrinnans omgifning komma att trivas här fullkomligt väl. Stället är väl något trist, men man förer ju så ofta trefnaden med sig, och så hoppas jag äfven nu skall blifva fallet; jag är för min del oändeligt belåten med detta Friherrinnans godhetsfulla förslag." — "Verkeligen, nå det skulle af hjertat fägna mig, vi skola ock sannerligen, som du säger — bjuda till, att här införa trefnad; måhända skall det med en god vilja blifva oss lättare — än vi nu kunna förmoda." Härefter började under muntert stök, så väl Friherrinnan, som jag, att på hästa vis, för natten — iordningställa våra tvänne sängrum; morgondagen skulle vidare bestämman för bekvämligheten erforderliga ändringar. Sedan nu allt, med Annettes och de båda qvinnornes, (den gamla inspectorens hustrus och dotters) tillhjälp — blifvit ställt i behöflig ordning, gingo Friherrinnan och jag, under det Annete, i samråd med de nyssnämnda, föranstaltade vår lilla qvälsvard, att något så när taga i sigte lägenheterna

kring slottet. Trädgården till exempel: med sitt fina utmärkt väl arbetade jernstakett, äger väl det mäst pittoreska läge man kan tänka sig; den är väl mycket förfallen, öfverallt bevuxen med alns högt gräs, men besitter de skönaste planteringar, af prägtige kastanier, ekar, lönnar och bokträd; vid dess ända resa sig kringliggande sträckor af klippor och höjder, bakom hvilka en täck träd-omvuxen insjö vänligt erbjuder sin spegelklara yta. Ett Götiskt tempel med sitt prydliga torn och sina hvälda fönsterbågar, stående på en flat klippbrant, hvarifrån man äger en fri utsigt, bidrar att göra detta ställe af nejden ganska skönt. För resten ligger sjellva byggnaden mycket dystert och skogomringad; isynnerhet tyckes på ena sidan om densamma, solens strålar aldrig kunna genomtränga. Alla flyglar, uthus, stall, ladugårdsbyggnader etc., äro af sten och se högst ovänliga ut; borggården deremot är obeskrifligt vacker, cirkelrund, samt omringad af skyhöga lummiga ekar. Midt uppå densamma ses en ofantlig rotunda med ett enda träd, så tätt lummadt, och stort, att under dess vidt omfattande grenar — minst trettio personer kunna beskyggas; kring dess kolossala stam löpa tvänne rader grönmålade karmbänkar, med ryggstöden från hvarandra, så en allmän sällskaplig conversation der behagligt kunde försiggå. Vidare hannt jag icke taga i skärskådande, ty nu tillsadës om aftenvarden, och i följd deraf uppsöktes åter våra rum. Följande morgonen, — jag vaknade ovanligt tidigt — hade jag under tysthet smugit mig ur rummet, för att med klara ögon, och i full dager kunna uppfatta hvad under den föregående

aftonens dunkel till en del blifvit mig förborgadt, och vandrade således, icke utan något stoiskt mod, genom de aftonen förut passerade rummen, till den stora salonen, der jag nu fick skåda hela Riddarskaran i sina forntida drägter, dels beväpnade i pantsar, hjälmor och sköldar, dels fredligt sittande till häst uppå prägtiga vältecknade gångare. Denna sal måtte varit ypperlig i sin ägares välmaktstid, ty teckningarne voro hänförande, lifvande och naturliga. Vidare öppnade jag ännu en dörr, hvilken på gnislande gångjern inlät mig i ett rum, troligen bestämdt till samlingsrum; detta var rätt prägligt med inlagdt golv, stora speglar ehuru svarta af damm; en urmodig men ytterst väl arbetad mässingskrona, purpursammets-beklädde mahogyne-meubler och några utmärkt vackra men äfven fulldammige gyllene ramade tableauer; härifrån förde mig nyfikenheten till det närgränsande rummet; men föreställ dig min förvåning, att ibland damm, papper och luntor, vanvårdade klädesplagg m. m. finna en prydligt uppslagen, dammfri och putsad flygel; jag blef deraf ganska surprinerad, och kunde omöjligen icke afhålla mitt begär att anslå detsamma. Tonerna voro visserligen icke fullkomligt rena, men dock ingalunda mera misslydande, än man ofta, i synnerhet på landsorterne, finner dageligen begagnade instrument; detta var således ett bevis uppå dettas ovanliga godhet. Sedan jag ett flygtigt ögnablick preluderat härpå, fortsatte jag vandringen till det åter nästliggande rummet, ett litet kabinette med nischer och lönn-dörrar förutan ända; detta var det enda, som föreföll mig verkligen hemskt, och hade jag sannerligen

icke lust att länge här förbida, Annettes onaturliga frugtan höll nästan på att smitta mig; jag betraktade blott flygtigt ett par charmanta vackra fruntimmers porträtter, hvilka, bevarade under gröna urblekta siden-förhängen, hängde på dess väggar, samt tillslöt åter dörren. Ännu några accord på instrumentet, hvilket med ganska liten underhjälp kunde blifva rätt herrligt; derefter en par små sångstycken, så ännu en par ditto, Gud vet huru länge jag här — der jag så oförmodadt upptäckt ett för mitt sinne så njutningsrikt föremål kunnat bortdrömma min tid, om icke åtanken på Friherrinnan plötsligt manat till min pligt; jag hastade nu ut genom hela sträckan af rum; men tänk dig Emilia min, jag vill ej säga förskräckelse, ty det föremål hvilket nu mötte mina blickar, var minst skapat att injaga någon sådan; men min bestörtning, kan jag väl sanningenligt benämna det underbara jag erfor, då jag i salonen mötte en, ifrån våra rum utkommande ung, välväxt utomordentligt vacker man; vi stånade ovilkorligt bägge på en gång; han troligen lika öfverraskad som jag, att bland denna döda samling så opåräknadt, finna en lefvande varelse. Den glödande hetan på mina kinder väckte mig ändtligen till besinnning; jag gjorde nu i största hast en liten bugning, hvilken han med alldeles makalös grace besvarade; hvarefter jag, likasom hade Annettes spöken esterrusat mig, i full fart ilade de återstående rummen igenom, rakt intill Friherrinnan; här stånade jag andlös: ”min nådiga Friherrinna! hvilken, hvilken! kunde den person vara, som denna tid på dagen och oss ovetande gör sin tour igenom

rummen, och den jag just i ögnblicket mötte promenerande i stora salonen flere rum härifrån; jag kan ej beskrifva den häpnad som vid hans anblick intog mig." — "Min Gud Mathilda, du är ju alldeles uppskrämd, var den person hvarom du talar då, så lasligt förskräckande? se här, jag tror verkligen du behöfver vatten." — "Å visst icke min nådiga Friherrinna, jag blef bara rätt brydd, det var mig så alldeles oförväntadt, att här finna någon gäst; men befaller Friherrinnan icke upp Annette?" — "Nej, ännu icke, du måste dock göra mig begriplig hvem den personen möjligen kunde vara, du så opåräknadt på dina ströftåg mött, var han gammal och ful, så var det ovedersägligen Inspektoren, hvilken du troligen sedan i går aftons torde glömt?" — "Nå du min Gud! nej, tvärtom, han var helt ung och vacker, och har troligen ännu aldrig i sin lefnad varit Inspektor." — "Nå kors, så du också kan utföra en sak, nu gissar jag, det förmodeligen var min nye förvaltare; ja men, han ser ej illa ut, så mycket jag i hast kunde finna; han var för en stund sedan uppe för att göra mig sin skyldiga uppvaktning; karlen ser temmeligen hygglig och städad ut, och tyckes för sin ringa del, uppsnappat en god portion af den behöfliga verldspolituren, det fögnar mig så mycket mer, som jag verkligen — ehuru på långt afstånd — med honom räknar slägtenskap, och är det äfven till en del genom hans mor, en ganska hederlig vältänkande, ehuru mindre bemedlad enka, jag -- sedan nemligen denne S., för någon tid sedan lemnat dess militaire-bana, på hvilken han redan var upphunnen till Lieutenantsgrad — sjelf föreslagit honom tillsynen af denna vid-

lyftiga egendom." — "Och hvilket förslag han antar?" inföll jag. "Ja visst, om han är en driftig människa, vill han väl ingalunda insöfva sig i överksamhet, dessutom bör han här komma att finna sin rikeliga utkomst, så han med den kära modren, ganska bekymmerslöst kan lefva, och törhända redan i nästa år, hvilket jag rätt gärna skulle se, blifva ställets duglige Arrendator." Således en Herr S. tillförene Militaire, nu förvaltare hos Friherrinnan: allt detta gick nu om i mitt hufvud. Jag stod ännu och funderade uppå herr S., Militairen och Förvaltaren, då Friherrinnan, hvilken härunder betraktadt mig, inföll: "Jag undrar sannerligen ej öfver din häpnad Mathilda, att i den der costumen möta en ung karl, se dig dock i spegeln." — Jag kastade nu ögat dit, och med en väl ganska fin och ganska snygg, men likväl ganska öfverflödig nattmössa, ditto en högst legert påsatt morgonhabit, stod jag nu pionröd i lebens' grösse, skådande min egen värda person; Friherrinnan drog på munnen: "skynda dig nu att litet omsorgsfullare rangera din toilette, ty i ögnablicket tillsäger Annette om frukosten, den vi naturligtvis såsom vistande i ett hus, gemensamt med S. skola intaga." — "Ach! får jag ej lof att derifrån uteblifva?" — "Hvilken nyck, och till hvad ändamål? du vet Mathilda lilla, sådant der pryderi blir mig aldrig i smak". — Jag flög nu att ombyta dräkt. Qvarnen derpå inträdde Annette med frukostbudet, hvarest Friherrinnan och henne i hamn och häl, jag gick att en par rum derifrån intaga den nämnde dejeunén. Här stod nu lutad emot en fönsterpost, den förskräck-

lige Herr S. Vid vårt inträde närmade han sig Friherrinnan, för hvilken han än yttermera gjorde sin vördnadsfulla bugning. — "Mamsell Sommer," "Herr S.," presenterade oss Friherrinnan, hvarvid vi åter tigande gjorde hvarannan les honneurs. Till min stora glädje upptogo nu så väl anrättningarne, hvilka genast tillgrepos, som de samtal hvilka af Friherrinnan stundligt underhöllos, så lyckligt hvar och ens tankar, så äfven jag småningom glömde hela förtreten af nattmössa, morgondrägt och förlägenhet. Herr S. visade under hela tiden en till högsta grad upphunnen belevfvenhet, lätthet i conversation, och elegance i sätt och hållning; jag vågar bestämdt säga att Rosas R. i all sin fullkomlighet likväl betydligt kommer att stå efter denne, ty det utmätte något pretentiensa, och jag borde väl ej säga: illslugt spefulle hos R. är ifrån den öppna ljusa blicken hos denne — fullkomligt försvuret. Efter frukosten rådslog man om den för oss bekvämaste fördelning af rum. Friherrinnan skulle för sin räkning behålla de tre första, med sin egen utgång (dem nemligen hon nu innehade) jag de tvänne derefter följande — ett större och ett mindre — med ovilkorlig genomgång af salonen, då Friherrinnan njöt sin morgon eller middagsslummer. Derefter flyttades hela förmiddagen meubler och förnödenheter från rum till rum, till dess vi hvar och en med våra inventioner blefvo fullkomligt belåtna. Middagen, så väl som alla härefter blifvande måltider, serverades för bekvämlighets skull, nere i ett gladt ljusst rum, liggande på motsatt sida af de trenne Herr S. innehar. Här hade Annette, till befrämjande af Friherrinnans tillfredsställe-

se, riktigt gjort sitt bästa. Rummet så väl som bordet var alldeles fullprydt med de enkla men behagliga blommor Inspektorens lilla trädgård kunnat prestera. Friherrinnan syntes äfven så förnöjd så jag knappast någongång tillförene funnit lifligheten hos henne stigen till högre grad. Hon var mot Herr S. som mot alla, isynnerhet mot dem hon finner förstå skatta hennes godhet, uppmuntrande och egen. Hennes första tilltal till Herr S. yppade det vänliga du, hvarigenom hon troligen ville visa sig ej glömt den ringa slätskap, hvilken i alla fall mellan dem ägde rum; att naturligtvis ett jemnt upprepadt: "min nådiga Tante" blifver följd, är begripligt. Efter-middagen tillbringades med promenader omkring Grefskapet, hvilket är vidsträckt och ståtligt, men i anseende till dess ovanliga dysterhet, icke vackert. Då vi efter slutad aftonvard sade hvarandra god natt, upprepade Friherrinnan ännu det Herr S. hädanefter så ofta han möjligen sjelf dertill funne sig hugad, och hvad tid som helst på dagen, ägde bestämdt tillträde till Friherrinnans rum: af hvilken vänlig tillåtelse han äfven tyckes vela begagna sig.

På enahanda sätt, hafva dessa sist förflutne dagar försvunnit. Friherrinnan är oändeligt glad och nöjd, och hvad kan jag väl högre önska. Men jag har nu så sysselsatt mig med det närvarande, så jag alldeles glömt, att orda något om Rosa, hvilken likväl hos mig lefver i ett stundeligt minne. Du kan väl tänka Emilia, att ingendera af oss njöt betydligt af hvilat, den på Liljedahl sist tillbragte natten. Rosa utgjöt, under oskuldens öppenhet, för mig hela sitt hjerta, deraf icke en skymt

blef mig förborgad; hvad hon i R:s närvaro på intet vilkor skulle haft mod att vidröra, alhandlades nu under nattens tysthet ganska frimodigt; hon avancerade i inbillningen till och med ända till brudkransen, hvaruppå R. under gårdagens afton fört hennes tanke, och hvilken, utan all fråga skulle komma att bestå af Murgrön. Hon hade så bestämdt införlifvat sig med idén, att på hennes bröllopsdag nödvändigt en sådan borde pryda hennes hufvud, emedan så underbart, och liksom af en högre skickelse tillståndt, just i samma ögonblick kransen af R. blifvit omnämnd, äfven Murgrönsranken till en dylik bildat sig kring hennes panna. "Tänk Mathilda" yttrade hon lifligt och huldt omfattande mitt lif, "om vi båda skulle lemna hvarann den fasta försäkran, att på vår bröllopsdag bära våra kransar, ovilkorligt af intet annat än Murgrön, kunde du ej lemna din Rosa detta löfte? säg? — Nu måste jag ordentligt skratta; "nå det var då ett curiöst påhitt kära Rosa, och hvarföre det?" — "Jo, emedan jag först önskade vi blefve lika, och dertill, emedan en så sann och ovanligt trofast vänskap slingrat sig en väg kring våra hjertan, borde äfven denna ovanliga och herrliga växt, komma att på en sådan högtidsstund kring våra hufvuden slingra sina vackra fina grenar. Nå, lofvar du mig nu en gång Mathilda, så vet jag du alldrig bryter." — "Det gör jag visst," sade jag beslutsamt, "så mycket mera, som jag väl alldrig i detta lif torde komma att bära den af något slag." Rosa föll mig nu om halsen och upptog med sina kyssar, det nu så säkert och allt förlätt uttalade löftet. Ännu fortsattes under ömsom löje

och tårar natten igenom vårt prat; — morgonen fann oss fullklädde och systerligt omarmande hvarandra, djupt insomnade på Rosas soffa.

Den 3 September.

Huru ofta, huru ofta Emilia! har jag ej fattat den allvarligaste föresatts, att i några rader samtala med dig, och huru ofta är icke den åter så plötsligt omintetgjord. Jag förstår verkligen ej hvarmed dessa dagar så upptagits; men sannt är likväl, att oftast natten inbryter förrän vi här — en hvar komma oss till hvila. Dock, ger jag med skäl Herr S. största skuld häri, emedan han ifrån tidig morgon till sednaste qväll beständigt hos oss utgör den dageliga gästen. De äro dock visst icke ledsamma dessa dagar, men förgå, oaktadt sin enformighet under Herr S:s interessanta meddelanden, tvärtom med obegriplig fart. Han är verkligen en oändligt hygglig och älskvärd karl; tro dock icke min Emilia, att det är endast jag som finner det, nej, Friherrinnan har nu äfven lemnat honom detta vittnesbörd; hon tyckes hålla rätt hjertligt af honom, och han förtjenar denna hyllning äfven; man kan icke se en egen son med en mera uppmärksam, ödmjuk och — kärleksfullare vördnad bemöta sin mor, än han gör det mot Friherrinnan; huru skulle väl då ett hjerta, så ädelt och godt som hennes, med annat, än den uppriktigaste vänlighet löna ett dylikt förhållande. Hvad det är lyckligt att hon lunnit ett föremål som

åtminstone till någon del kan förströ hennes saknad efter den älskade sonen, jag fruktade sannerligen, att hennes humeur till ganska betydlig grad skulle komma att lida af denna skiljsmässa. Men vill du nu veta huru vi till en del tillbringa våra dagar? Jo, före frukosten göra vi alla tre en promenade, ettdera i trädgården, hvilken Herr S., låtit slå så slät, och så jemn som ett kammargolf, eller också i parken eller nejden ikring; derefter göres vår frukost. Förmiddagen förgår med konversation, hvarvid Herr S. obegripeligen nog, alldrig saknar ämnen, eller också läser han högt för Friherrinnan och mig, som derunder arbeta rätt flitigt. Efter middagen, medan Friherrinnan solver sin middag, har Herr S. utbedt sig, men tyst, du vet ju ej, huru har jag ock kunnat glömma att säga dig, det Herr S. är en ypperlig Pianist, samt sjunger, sjunger Emilia så, som jag ännu aldrig hört någon göra det; föreställ dig huru surprinerad jag blef, då härom dagen, vid det vi alla gemensamt besågo rummen, han uppå Friherrinnans fråga om han sjöng eller trakterade fortepiano, svarade: "något litet hvardera." På hennes derefter yttrade begäran: "låt oss höra fortepiano," accompagnera den skönaste, manligaste och mest tjustningsfulla röst; jag ordentligt förstummades; till den grad inverkade på mitt sinne, den hos honom så oförmodadt upptäckte gudasköna talangen. Nu kunde jag äfven ganska naturligt förklara, den vid min första morgonpromenade uppslagne renglansande flygeln, hvilken då så särdeles väckte min uppmärksamhet. Nå väl, ännu samma dag förflyttades på Friherrinnans föranstaltande instrumen-

tet till den stora salonen, hvilken erbjuder en för musik alldeles förträfflig local. Att det sedermera af Herr S. väl stämndt och upphjelp, icke förblifvit ovidrört, kan du väl förmoda. Men, nu återgår jag till vår eftermiddags sysselsättning: under det som nämnt är, Friherrinnan njuter sin middagshvila, har Hr S. utbedt sig att med sin viol, den han äfven med färdighet trakterar, lå accompagnera mig på fortepiano, för att genom en dylik öfning gifva min touch och takt, den smak och säkerhet, han påstår den ännu behöfva; han finner ofta fel i min musik, hvilket han oförställdt med likväl så utomordentligt iakttagen grannlagenhet yttrar; huru roligt är det icke, att på ett sådant sätt höra sanningen; likaså yttras den af honom fullkomligt afslöjad, om någongång i vår conversation, olika begrepp eller åsichter yppas. Sedan Friherrinnan vaknat, fortsättes läsningen, eller ombytes musiköfningarne till muntra vackra sångstycken, i hvilka Hr S. med mera tillfredsställelse, med sin röst accompagnerar min; han är nemligen, det jag väl alldrig skulle tro, fullkomligt belåten med dess enkelhet, emedan han ej älskar den granna konstmässiga sången; derefter promeneras mot aftonen, eller, i händelse af fult väder, spelas boston om ingenting, eller möjligen om en tallrick fullmogna krus- eller körsbär, hvilka efter spelets slut repartiseras i tre olika delar, allt efter de spelandes vinst eller förlust, hvaraf en hvar deretter bespar sig; men hvilka dock slutligen till det mesta tillfalla mig, emedan Friherrinnan för sin hälsas skull icke vågar, och Herr S., om jag så får säga, icke näns äta serdeles deraf. Huru trefflig kan icke tiden göras för menni-

skan, om också tillbringad på den mäst otrefliga plats, endast en sann harmoni själarne imellan blir rådande. Jag har ännu aldrig — under den tid jag tillbringat hos Friherrinnan, känt mitt inre så lugnt, så tillfredsställt, så intet önskande som här; o! att den lyckliga friden ständigt skulle erbjudas mig, så ogrumlad och ren. I dag är Herr S. på några timmar utrest till närmaste by, för att, i anseende till den yttre oconomien härstädes, vidtaga behöflige mått och steg. Egendomen som är mycket försummad, erfordrar en den noggrannaste eftersyn, den Herr S. med de tvänne nyanskaffade Inspectorerne ofta får dela.

Friherrinnan, som i början icke ville medgifva Herr S:s oändeligt graciensa och gentila hållning, nödgades i dag sjelf kalla mig in till sitt cabinette, för att låta mig se, med hvilken lätthet han svingade sig upp i sadeln, samt derefter satt till häst. Om du skulle sett honom Emilia, i sin lilla bruna sidenfodrade bonjour, med små solblanka knappar, sitt yfviga brunlockiga hår, sin friska färg, sin vördnadsfulla bugning till Friherrinnan då han sluteligen med ett litet gyllene ridspö, gaf den under honom otåligt dansade krithvita gångarn en obetydlig knäpp; mina kinder ordentligt färgades derunder af fruktan att, i hvarje ögnablick se honom af den ystre, ovane hästen — kastad öfverända, och betagen af oro, utrusade jag vid hans affärd ovilkorligen till mina rum, för att änteligen se hans fortridt; men, se der skrider under kråmad gång, villigt lydande sin herres minsta nyck, den tännde, så stilla och lätt, som hade hon hållits af jernband. Nu tvärstadnar hon, gör en liten sväng, närmar

sin Herre några steg till slottet, hvarunder den skicklige ryttarn finner tillfälle, att med tvänne till mösskanten lystade finger göra mig sin hälsning; åter vändes hästen med sirlighet, hvarest, under sakta traf, det nu småningom bär vägen framåt.

Klockan är redan mot fem, och ännu ses han icke återkommen. Friherrinnan har härunder ifrån mina fönster, flere gånger otålig spanat åt vägen, för att erlara, om han icke redan torde synas, emedan han bestämdt trodde sig vara åter emot kl. tre. Gud! måtte endast intet ondt händt. Just nu ropar mig Friherrinnan, hon önskar, det jag måtte blifva henne följaktig på den promenade hon — för att möta Herr S. — tänker göra; ack! det skulle jag likvist för mycket godt ej velat. Min Gud! ännu en förnyad påminnelse, jag måste lyda. Må väl!

Den 10.

Huru besynnerligt är ej människohjertat, verkeligen en underbar oförklarlig gåta! — kan du fatta Emilia, huru förskräckelsen och oron öfver en förmodad olyckshändelse till den grad kunnat upröra min fantasie, och reta mina nerfver, så en par tre dygns opasslighet deraf kunnat blifva följden. Tänk dig, hvilken obetydlighet nu gaf anledning till, att jag i några dagar hållit sängen: som jag omnämnde, var för en vecka tillbaka Herr S. utridande till en liten by, icke så alldeles långt härifrån; att Friherrinnan tidigare hemväntade ho-

nom samt under oro, jemte mig gick att invänta hans ankomst — vet du äfven; nå väl, klockan blef sex, sju, åtta och ingen S. hördes af, nu steg Friherrinnans ångest till betydlig höjd, emedau hon förebrådde sig hafva tillåtit honom begagnandet af den högst ystre hästen, ännu en half timme tillbragtes af Friherrinnan under väntan, då hennes hälsa i anseende till den kulna och redan fugtiga höstaftonen icke tillät ett längre uteblifvande; vi gingo således in samt satte oss hvaradera vid mitt kammarfönster, hvilket hade utsigt åt vägen. Klockan led mot nio hvarunder skymningen så synbarligen tilltog, så man knappast mera kunde urskilja något föremål, Men likväl kom ingen S. Friherrinnan promenerade nu tyst längs kammargolfvet, men jag hade omöjligt förmått mig taga ett enda steg, så våldsamt klappade mitt hjerta, och genombäfvade mig den häftigaste oro. Jag kände mina kinder glöda under bemödande, att med mina ögons tillhjälp, urskilja någonting, hvilket jag å vägen tyckte röra sig; verkligen såg jag nu en mensklig gestalt, men vandrande till fots, jag ilade under den obeskrifligaste ångest trappan utlöre och intill köket, dit den ankommande redan anländt, och just nu höll på framtaga en röd silkesnäsduk, den jag bestämt igenkände tillhörde S., Jag såg intet vidare, det svartnade för min blick och sanslös nedföll jag i den bakom mig stående förskräckta Annettes armar. Då jag åter slog upp mina ögon, stod Friherrinnan med sin uppfri-skande eau de lyser framför mig, med hvilkas tillhjälp hon nu huldt bemödade sig att återkalla mig till krafter. — Efter förtärandet af ett glas

friskt vatten, lyckades det mig äfven, att åter uppnå mitt rum, der Friherrinnan nu räckte mig en liten af S. skrifven billet; han hade vid sin återfärd, hvilken skedt något sednare än han förmodadt, tagit en alldeles origtig ginväg, hvilken i stället att närma den med trakten fullkomligt okände till stället, tvärtom så långt derifrån aflägsnat honom, så han samma dag omöjligt mera uppå sin ostyriga gångare kunnat begifva sig hem. För att dock undvika all slags vid hemmet möjligtvis inträffande oro, afsände han nu budet, hvilken med den i näsduken väl invecklade billetten, skulle förklara hans oförmodade uteblifvande. Jag hade knappt genomögnat lappen, förrän jag utbrast i den häftigaste gråt, hvarunder Friherrinnan ännu förnyade sin godhet, medelst besmörjelser af oljor etc., samt instämde sluteligen fullkomligt i, huru ätven hon, om hon så oförmodadt först blifvit näsduken varse, deraf skulle erfarit samma förskräckelse, som jag. Följande morgon kände jag mig så matt, så jag icke förmådde höja mitt hutvud ifrån dynan, en stark feber arbetade genom hela min kropp, hvilken tvang mig att hela dagen behålla sängen. Mot klockan nio hörde jag Herr S:s frustande häst tillkännagifva sin herres hemkomst, äfvensom honom sjelf i ögnablicket derpå inträda till Friherrinnan. Febern rasade med förnyad kraft i mina ådror, hjertat slog, så det kunde höras; nu öppnades Friherrinnans kammardörr, och hon sjelf inträdde till min säng. "Får Ferdinand göra dig sin morgonhälsning min Thilda," yttrade Friherrinnan? jag ville svara, men förmådde ej, pulsarne slogo så starkt och krampaktigt, så jag

tyckte mig nästan vilja qväfvas, jag grep endast tag i Friherrinnans hand, under det jag kände tårarne framtränga i mina ögon. "Min Gud! Ferdinand," ropade Friherrinnan, i det hon förskräckt, med handen torkade svetten, som nu i stora pärlor utbröt kring min panna och hals; "allt detta har du åstadkommit." S. hade nu inkommit, och stod blek som en vattenlilja med brinnande ögon, framför min säng. "Jag! jag!" stammade hans skälfvande läppar. "Gud! jag hade verkligen en sådan aning;" med dessa ord nedsjönk han häftigt skakad emot min säng. "Lemna henne ej," bad Friherrinnan, i det hon hastigt påtog sin shawl och nu gick att utur sitt hus-apothek uppsöka någon stillande medicin, "hör du det, lemna henne ej ett ögnablick." — "Icke ett ögnablick af mitt lif," upprepade med låg röst S., då Friherrinnan lemnat rummet, uppreste sig, samt närmade sig sängen, i det han med häftighet bemäktigade sig mina brinnande händer. "O Mathilda! dyra Mathilda! kan ni förlåta mig detta? kan hela mitt lif, egnat eder, blifva tillräckligt att förskaffa mig tillgift, för hvad ni nu för min skull lider? hvad har jag väl gjort, och huru litet betänkte jag följderna af mitt välmenta företag." Jag hörde ej mer, jag kände endast de täta slagen af hans hjerta, hvilket klappade under min hand.

Friherrinnan hade nu inkommit; flere timmar förgingo, under icke stark, men likväl beständig yrsel, hvarunder S. icke ett ögnablick lemnat rummet. Mot aftonen blef mitt hufvud betydligt lättare, jag förmådde nu något resa mig ifrån kudden, ehuru icke utan svårighet, sjelf tala eller höra

andra tala ikring mig. Ännu bägge de följande dagarna var jag så matt, så jag ehuru klädd nödgades taga hvila på soffan. S. var härunder i sine omsorger outtröttelig, tillbar mig min dryck; uppläste för mig åtskillig herrlig poesi; sjöng med sin milda röst några utmärkt sköna sångstycken, med ett ord, bjöd på allt upptänkligt sätt till, att för mig förkorta timmarne, hvilka troligen aldrig för en sjuk, med så obegriplig fart försvunnit. Nu är jag dock gudskelof åter lika stark och lefnadsglad, som förut, sedan det onda så lyckligt blef öfverståndit.

Den 21 September.

Skall du fördömma din vän Emilia, fördömma hennes hjerta som trolöst och flygtigt, då hon nu går att öppet och öfverlåtande, i ditt vänskapliga sköte lemna ett förtroende, kanske nog oväntadt, men likvisst uppriktigt och samnt; O Emilia! sträck ej din stränghet för långt, kalla ej lättsinnighet och glömska af fordna förhållanden, den tillgifvenhet jag nu tillstår mig känna för S.; ja, jag älskar honom verkeligen af hela min själ, af all min håg jag älskar honom så högt, som någonsin jag under min barndoms oskuldsdrömmar älskade Edvard; jag älskar honom högre, ty den aktning, den höga beundran, hvilken ledt mitt hjerta till S. kände jag alldrig för den förre. Han var mig kär öfver allting, emedan han var den förste, hvilken för mig nämnde ordet: kärlek; emedan han framför någon annan visade mig upp-

märksamhet och tillgifvenhet, emedan jag icke med en blick fick yttra en önskan, den han ej genast, och ofta med största svårighet, uppfyllde; emedan jag i min oerfarenhet och barnslighet ej visste göra mig begrepp om något högre, något bättre, än den smickrande hyllning, han ständigt lemnade mig. Nu! nu! har mitt hjerta dock erfarit detta ovilkorliga, hvilket jag ej med ord kan benämna; men endast ljust och klart i min själ, känna och fatta; denna hänförande enhet emellan själar, som sammansmultit och i en enda blick säger: jag förstår dig, och dig kan och vill jag älska i lif och död! så känner jag det för S., ehuru jag verkligen fasade för upptäckten deraf. Ock, frågar du väl: "är du olycklig nog att känna allt detta ensam; måste inom eget bröst du fördölja din sällhet och ditt qval?" Nej Emilia! nej! det vore dock grymt för din Mathilda; han har sjelf, min dyre S., under en lycklig stund, då jag lugu och sorgfri, ännu icke anade vidden af mina känslor, ensam satt bredvid honom i min förmaks-soffa, och ingalunda kunde tänka mig hans tankars riktning, i enkla, kärleksfulla och tydliga ord förklarar mig, hvad han känner, hvad han evigt skall känna för mig. Tror du Emilia, att jag var nog tranquil, oaktadt det alltför oförmodade i hans yttrande, att lugnt under säkert en hel timmes tid öfverlåta min hand i hans, hvarunder han öppet gjorde mig förtroende af hela sin förflutna lefnad; talte om sin mor, som han obeskrifligt älskar, hvilken han har att tacka för sina bättre känslors daning, som ifrån hans spädate ungdom, genom exempel och ömhet bildat hans själ för ädlare intryck, och som genom sina moderliga om-

sorger och varningar, hindrat honom, att någonsin glömma sig sjelf och sitt höga himmelska ursprung; framställde, under sanningens rena mantel, sin medellösbet, och sitt hopp, att med drift och idoghet dock kunna ernå sorgfria dagar; huru dessa bemödanden obeskrifligen skulle lättas genom min motsvarande ömhet, och det hopp att jag här, der han troligen i längre tider vore tvungen söka sitt bröd, ville dela med honom lust och nöd. Lust och nöd med honom! O Emilia! det ville jag med outsäglich känsla af lycksalighet; det sade jag honom äfven ur mitt hjertats grund, då han sluteligen ännu en gång framställde mig sin upprigiga fråga. Jag förtäljde för honom nu likaså tilldragelser ur min lyckliga barndom; sade honom, huru jag i en af mig ömt älskad ynglings kärlek sett min högsta fröjd, men, huru vid min iråkade fattigdom, och förlusten af mina föräldrar, den genom hans otro förbytt till djupaste smärta; huru jag som af en högre magt dock erhållit styrka att bära mitt af många sammanträffande omständigheter nog pröfvande öde, nu sluteligen hos den engel, hvilken blifvit och ersatt mig allt, åter vunnit ny lefnadslust och nytt lugn. Allt detta var för S. ingen nyhet; han kände till min förvåning genom Friberrinnan, som händelsevis för honom vidrört mina förhållanden, alltsammans. Prisade sig lycklig, som nu genom sin oföränderliga ömhet fick hoppas godtgöra hvad jag så hårdt pröfvat, försäkrande mig, att bemödandet och ernåendet deraf, skola komma att utgöra hans högsta lycka. Och säg, fördömmar du nu din Mathilda, för hennes outsläckliga kärlek till S. O! säg Emilia! Länge har jag varit obesluten, huru-

vida jag för Friherrinnan skulle delgifva detta förhållande, af fruktan, att hon icke med vänlighet skulle anse det. Gör jag henne möjligen orätt, då jag i hennes uppförande tycker mig se bekräftelsen på min farhåga. Skall min kärlek åter sänkas i graf; skall hon, hvilken jag är pligtig tacksamhet och lydnad, hvars önskningsar jag vill hörsamma, vore det än på bekostnad af hela min timmeliga lycka, väl hafva hjerta att skilja mig ifrån honom, vid hvilken min själ är så oskiljaktigt förenad. Gud! det vore mer, mer, än din Mathilda kunde utbärda. Dock! det är sagdt, hon! hon skall bestämma mitt ve eller väl! det vet äfven han, som under tusende föreställningar sökt bevisa mig, att hjertat aldrig låter befalla sig, att det i med- eller motgång, alltid förblir sin egen rådgifvare; att Friherrinnan genom hvilka välgerningar som hälst, aldrig med skäl, kan göra anspråk på ett grymt uppoffrande deraf. O! hvilken ljuf siren-stämman ljuder icke vid hvarje hans ord, för mina öron, huru lockande att efterfölja dess bud; men nej! *otacksamhet!* du svartaste af förbrytelser, Mathilda skall alldrig, alldrig göra sig skyldig af en så usel tillvitelse; förr skall, som sagt, hon dö af sorg, än handla emot hederns bud, emot henne som för mig gjort så mycket, så oändeligt mycket godt! ännu i dag, då jag under Friherrinnans hvilotimme öfversäll, satt omsluten af hans älskade armar, tog han det ovilkorliga löftet af mig, att icke under vår vistelse här, upptäcka för Friherrinnan vår kärlek. Det var något, jag ehuru ogärna, dock ej kunde neka honom, emedan han dertill uppgaf för många antagliga skäl.

Han vill bestämt först gifva sin egen mor del der-
af, dertill erhålla hennes moderliga välsignelser,
innan han för någon annan vill offentliggöra sitt
företag; likaså önskar han att till fullo kunna göra
den icke så obetydliga insamling af en, under
trenne tjensteår åtnjuten lön, den han i anseende
till den försträckning af medel, hvarmed hans
sparsamma mor gått honom tillhanda, på åtskillige
säkra händer utlånat, på det sluteligen han, med
icke så alldeles toma händer, hos Friherrinnan
skall kunna — som han säger: värfva mig, och
omsider i ordningställa sitt lilla bo. Ack Emilia!
när jag tänker på min sällhet, att jemte en sådan
varelse gå lifvets väg igenom, kan jag ofta icke
annat, än under största tacksamhet mot Gud,
sjunka på mina knän, och sända honom den
varmaste suck, som så underbart styrt mitt öde.
O! hvad jag vore lycklig, om endast ej, det plåg-
samma medvetandet, att jag för Friherrinnan för-
döljer mitt hjerta, skulle följa mig; kunde hon dock
sjelf leda sig till rätta förhållandet, hvilket visst
icke blefve svårt, endast hon med mindre bekym-
merslöshet fäste sig vid hvaraderas vårt hjertliga
bemötande, och hvilket hon genom sitt säkra, lugna
öfverlåtande, mera befrämjar, än förhindrar. Tror
hon att Mathilda är blind för allt ädelt och skönt,
eller tror hon, att tvänne hjertan ovedersägligt ska-
pade för hvarann, under månadslångt dagligt um-
gänge, i evighet kunde förblifva hvarann likgiltige;
eller — tror hon möjligen, att en enda tanke för
C*, den hon dageligen åkallar, rimligtvis kunde
erhålla plats inom mitt hjerta. Icke ett ord, ej en
blick tillkännagifver någon misstanke hos henne,

hon visar sig så alldeles tranquil, och liksom all-
 drig varseblifvande den rodnad och de tårar, hvilka
 växelvis yppas på mina kinder, och hvilka af den
 emot henne iakttagne förbehållsamheten alldagligen
 ditjagas. O! kunde jag läsa i hennes själ, hvad
 hon härunder tänker, och om icke allt detta slut-
 teligen skall leda till förminskande af hennes öm-
 het för mig. Dyre S., hvilken tjusningsmagt äger
 du icke öfver mig, då för den minst ljusa af dina
 föreskrifter, jag äger styrka att uppoffra hela min
 själs lugn.

Den 30 September.

Alltid samma lycka! samma hjertats ljufva
 hängifvenhet — och samma döds lugn hos Friher-
 rinnan. "Hör Mathilda" sade i går Friherrinnan,
 under det jag i höstskymningen satt och spelade
 några nätta nya sångstycken, dem S. lärt mig, "hör
 Mathilda, hvarföre spelar du alldrig nu mera mitt
 och min Gustafs lilla älsklings-stycke? Det gjorde
 du likväl alltid förr, och som jag tyckte — med
 så mycket nöje. Du drog dig då, gärna och stän-
 digt till minnes, hvilken fröjd du derigenom beredde
 mig." — "O! utropade jag med sammanpressadt,
 ångerfullt hjerta, "det gör jag äfven i dag, och all-
 tid, och . . ." men nu kunde jag ej längre till-
 bakahållas, jag flög till hennes fötter, derifrån hon
 med moderlig ömhet drog mig upp till sitt bröst,
 kysste med den huldhet — hvilken blott kan yt-
 tras af en varelse, liktänkt med henne — tårarne
 ifrån mina kinder, i det hon med hjertliga ord öf-

vertygade mig, det hennes mening ingalunda varit att såra mig; "låt mig nu höra det kära stycket" bad hon derefter smekande, "men sjung det icke med någon tårdarrande röst, så älskar min Gustaf det visst icke." Jag sjöng nu, och spelte det så länge, så bra, och så klingande, jag någonsin kunde; då jag omsider vände mig om, såg jag i skymningen S. sittande i soffan tätt intill Friherrinnan med, som jag tyckte mot hennes knä lutadt hufvud; jag steg upp, närmade mig med en underbar, ännu oförklarlig känsla, soffan, då Friherrinnan plötsligt uppstigande och ännu en gång kyssande min panna yttrade: "Ser du min hulda Thilda, huru äfven Herr S. icke kan undvika lemna mig sin varma tacksägelse för det nöje jag och ingen annan vetat förskaffa oss; måhända skall detta stycke numera omtyckt af oss båda, blifva en orsak, att framdeles af dig oftare utföras." Vi återgingo derefter till de andre rummen, där ännu ett par timmar, under vanliga ämnen bortpratades. Att vårt ömsesidiga förhållande således icke helt och hållit undgått Friherrinnans uppmärksamhet, finner jag bestämdt af hennes fint yttrade pique, men, dervid stadnade äfven alla bevis.

I går och i dag hafva vi tillsammans gjordt temmeligen vidsträckta promenader; Friherrinnan har sjelf velat taga egendomen något så när i sigte, hvarföre vi straxt efter intagne frukostar begifvit oss å väg. Hvilken obeskriflig sällhet erfar jag icke af, att se henne under promenader betjena sig af S:s arm, som under det han varsamt och sirligt stöder henne, likväl oupphörligt genom de ömmaste blickar låter mig finna, huru kär jag är ho-

nom. Blir under vandringen jag ett ögnablick efter, eller omärkt snalvar öfver en liten stubbe, glömmet han ovilkorligt, hvilken ledare-plats han innehar, i det han med blixstens hastighet ilar att hjälpa mig. Friherrinnan ettdera — märker ej eller låtsar icke märka, det i hvarje ögnablick sig uppenbarande kärleksfulla i hans uppförande, ty merendels upptages under sådane momenter, helt och hållet hennes uppmärksamhet, af någon nedlutande gärdesgård, någon illa sådd åker, några ojemna renar, eller dylikt, till dess hon, en god stund efter det han redan ödmjukt och väntande stått invid hennes sida till fortsättande af promenaden, tankfullt emottager hans arm.

I går aftons, och likaså i dag föremiddags, under det Friherrinnan, som vanligt promenerade i salonen, genomgick jag, för att bevisa henne huru oändeligt gärna jag drog mig till minnes hennes önskningar, flere gånger det lilla stycket; men tror du Emilia jag derunder tygligt tyckte mig se, huru S:s anlete för hvarje gång stycket af mig upprepades, alltid mer och mer mulnade; jag ville först icke fästa uppmärksamhet dervid, men kunde sluteligen icke undgå att märka, med hvilken småironisk ton, han, i det han för mig framlade några andra sångstycken frågade: "om jag ej trodde tangenterna genom detta endas mer än beständiga återupprepande, möjligen kunde komma i så starkt obestånd, så de vid andra styckens exequerande blefve obrukbara?" "Det är visst möjligt" svarade jag leende, i det jag bladdrande igenom noterne, uppslog ett litet, hvilket isynnerhet vunnit hans tycke. Nu var pannan åter fullkomligt ljus och

klar; med glädthet satte han sig ned vid flygeln, samt accompagnerade mig med sin sköna röst; till så många stycken, notboken möjligen kunde medgifva.

Då på eftermiddagen under S:s ledning jag genomgick en något svår sonate, den vi redan åtskillige gånger förut öfvat, tog han plötsligt min hand ifrån instrumentet, förde den med hjertlighet till sina läppar, i det han med den mest innerliga ton frågade: om det verkligen endast och allenast var Fribherrinnan jag så varmt ihågkommit, under det jag med så mycken känsla omspelte det lilla sångstycket, i går, i dag, jemte flere gånger förut; eller om icke någon tredje person blandade sig i detta minne." — "Förlåt mig min älskade Thilda," fortfor han, "men jag älskar dig så gränslöst! Du är så helt och hållet det enda, högsta näst min mor, jag i denna värld högaktar och värderar; du! den första, tror du mig Mathilda! den första qvinnan, för hvilken mitt hjerta med kärlek och ömhet slagit; därför finner du mig ända till löjlig svaghet angelägen om, att ingen annan karl på jorden skall äga din minsta tanke. Försäkrar du mig uppriktigt här om, vill du lugna mitt hjerta med det hopp, att hennes Gustaf, den af mig som rival, så mycket frugtade, icke funnit eller någonsin skall finna, någon liten plats i ditt hjerta." Jag hade med förundran åhört honom; men jemväl med den största lycksalighet insupit hvarje i hans yttranden uttalad ömhetsbetygelse, och kunde för blandad glädje och smärta, att möjligen af honom kunna misskännas, i början ej svara ett ord. Om-sider, då genom en tåreström min känsla fått luft,

blef jag dock i tillfälle försäkra honom, huru mycket han misstagit sig, huru jag aldrig ännu sett Baron Y och så mycket mindre ej någonsin egnat honom någon annan tanke, än den Friherrinnan under samtal om honom flygtigt mig meddelat. S. syntes häröfver storligen förundrad emedan han varit fast öfvertygad om, det jag åtminstone i början af Baronens hemmavaro ännu icke lemnat staden. Du tror ej Emilia, huru tillfredsställd jag var öfver Rosas påfund, att just till Baron Y:s hemkomst, beifra min utresa till Liljedahl, ehuru i anseende till honom — mig visst icke underkastats någon farhåga, var i det hela jag nu rätt lycklig, att så lätt kunna vederlägga S:s tvifvel. Nu god natt, Friherrinnan hvilar redan längesedan, äfven jag hastar att söka hvilans skydd.

Den 20 Oktober.

De gulnade och spridda löfven, jemte ofta förnyade regnskurar på fensterrutorne till min lilla älskade kammare, göra mig redan alldagliga påminnelser om den skiljsmessa, som ifrån denna för mig så kära ort, ifrån honom, hos hvilken min tanke sändigt hvilar, alltför snart mig förestår. Förgäfves önskar jag tusende gånger om dagen, att i jernband kunna binda den, ack! så flygtigt bortilande tiden, men fåfängt, fåfängt! endast en enda vecka återstår mera till njutande af denna utsägliga sällhet, umgänget med honom, som för mig utgör allt, hos hvilken jag finner hela min verld! I dag ännu förkunnade mig Friher-

rinnan, det hon sednast den 1 November vill vara i staden, emedan, utom små oekonomiska bestyrderstädes, hon för sin helsas skull, icke derutöfver vågar fördröja sin hemkomst. Det är älfven i anseende till den ovanligt vackra och torra hösten, hon ända hitintills uppskjutit sin återfärd. Jag kan vid alla dessa tillredelser nu mera omöjligt vara glad. När, när? O! inhöljt i mörker är för min själ den tid, då jag får återse honom, och Gud vet under hvilka omständigheter. Mitt hjerta slår af ovilkorlig ängslan, endast jag tänker härfpå, hvem! hvem! skall väl lösa mig mitt ödes ännu alltför dunkla gåta?

Härom dagen då jag jemte S. på trappan af det lilla trädgårdstemplett satt och betraktade hösten, hvilken i hvar fläkt, i hvart strå, uppenbarade sig, och hvilken minutligen gaf mig påminnelse om huru jag, snart nog fjerran härifrån, skulle pröfva dess våldsammaste period; frågade mig S. hazardsvi, af hvilka personer såväl fruntimmer som karlar jag af Friherrinnans umgängen luunnit mesta nöjet, och följakteligen ansett intressantast, Utan att öfverväga, der det ej kunde komma ifråga, citerade jag bland dessa: Grefvinnan X., Fröken E., min lilla Rosa, Baron Paul C* "och inga fler jag kunde draga mig till minnes. "Baron C*!" utropade S., "jag har sett honom, han är verkligen en utmärkt ung man, han torde väl oftare umgås hos min tante?" — "Ja, mycket ofta, han räknar till henne någon slägtskap." — "Ja, jag vet det, nå, då har du min älskade Thilda icke kunnat underlåta finna den högst i ögonen fallande skilna den mellan honom och de flesta unga karlar?"

Säg, är han ej tillika då han nemligen vill, utomordentligt hygglig?" — "Jo, men du må väl tillägga: då han nemligen vill, ty han vill det verkeligen icke alltid." — "Och ej mot alla" tillade S. — "Ja väl så," återtog jag; berättade honom nu Baronens inträdes-monologe till mig, första gången jag hos Grefve X. kom i någon beröring med honom, bifogade tillika, enligt rättvisan, den utmärkta uppmärksamhet, ja vördnad, han, för att godtgöra sina obetänksamheter, derefter emot mig iakttog. S:s panna rynkades härunder märkbart, hans anlete upptäcker ögonblickligen om innom honom något mindre behagligt försiggår. "Nå, huru blef förhållandet derefter herrskapet imellan," återtog han efter en stund, sedan fårorne i pannan jemnats; "Godt, min Ferdinand, rätt godt; å Baronens sida till och med innerligare än jag det kunnat förmoda, ty" . . . och nu fick jag lof att göra S. ett upprigtigt förtroende af Baronens mig nyss gjorda anbud. "Min Gud! min Gud!" suckade S., då jag slutat, och stora svettperlor rullade härvid långsamt utför hans panna," och du har redan gifvit honom ditt bestämda afslag; hvad har du förkastat Mathilda? O! ehuru all blod härvid af ursinnig glädje strömmar tillsamman i mitt hjerta kan jag likväl ej afhålla mig att ännu en gång utropa: hvad har du förkastat genom afsläendet af en sådan varelses hand; lycka, välstånd, börd och hvad kan jag väl erbjuda dig, som till en ringa del kan ersätta allt detta. Gud! det var för mycket, och just han! han!" — Jag hade ej kunnat föreställa mig att erlarandet af en i det hela så ringa sak, till den grad skulle uppröra S. och var nu

verkeligen rätt brydd, att hos honom kunna återställa lugnet. Med ömhet föreställde jag honom, att endast den sanna upprigtiga kärleken kan utgöra människans lycka; att jag aldrig — aldrig kunde hysa annat än en vänskaplig känsla för C*, huru jag skulle bedragit honom och hans arma hjerta, om jag hycklat den ömhet jag ej kände samt, huru mitt samvete aldrig kunnat gilla en förbindelse, der, i sådant fall endast världsliga uträkningar kommit i fråga. O! huru lycklig var jag nu deremot att äga en persons kärlek, den jag af hela min själ för dess eget rika inres skull fick älska och akta; vid hvars vedermälen af hulldhet, min ömtålighet ej behöfde lida af den tanke, att ifrån motgång och medellöshet blifvit upphöjd till rikedom och rang, ty hvar finnes väl den man, hvilken vid dylika omständigheter, under lifvets ombytliga skiften — icke lätt glömmes kvinnans högsta enda goda, hennes finkänslighet, den der en gång vårdslösad och förglömd, ovilkorligen måste förtvina och dö.

"O! du är för hård i dina omdömmen min Thilda" utropade S. under det han med häftighet slöt mig i sina armar; "vore jag rik, ägde jag den rang, hvarom du talar, jag ville trotsa en hel värld i kärlek och uppmärksamhet mot dig! tror du mig häri — säg?" "Ja! ty du är också ej lik någon af denna värld." — "Men Baron C*, honom skulle du ej tro?" — "Jag har aldrig tänkt mig något fall vis å vis honom, emedan jag aldrig kunde älska honom." Vi gingo härefter tillbaka till Friherrinnan, hvilken troligen redan saknat oss; S. med ett

ganska upprördt sinne, till den grad hade mitt oväntade delgifvande verkat på honom.

I dessa rader säger jag dig åter ett: farväl, från dessa kärlekens och sällhetens nejder; när o när! skall jag återse dem, eller härifrån blifva i tillfälle, att för dig tolka min lycka, och, skall hon väl, under dessa tider så ljuvt uppblomstrad för mig, någonsin komma att gifva några skördar! Må väl; efter några dagar, hör du åter ifrån mig.

S. den 3 November.

Åter här, åter här omsnärjd af otrefnad, fåfänga och dårskap. O Gud! hvar äro nu de sällhetsstimmar, dem jag njöt under kärlekens omgifning! Borta! borta! för att måbända alldrig mera återkomma. O Emilia! kunde jag i den djupaste vrå af verlden undandölja min varelse för dessa lefnadslustige plågsamma menniskor, hvilka i hvirflande strömmar, alldagligen hitrusa, att i utnötta phraser göra Friherrinnan sina välkomstökningar; skulle jag nännas, och skulle jag af den hulda välgörarinnan våga utbedja mig den nåd, att ej behöfva blifva deltagerska i de sammankomster, hvilka så väl inom, som utom hus stundeligen företagas, men ack! jag är pligtig henne hörsamhet, och måste således Emilia, måste med ett för verlden helt och hållet slutet hjerta likväl dricka af dess grumlade drägg. Friherrinnan som efter sin öfverståndna resa känner sig ovanligt rask, föreslår redan hvarjehanda bjudningar, dem hon för åtnjutne nöjen, tycker sig stadsboerna skyldig; i

följd hvaraf hon om åtta dagar tänker arrangera ett stort café, samt om fjorton, en masqueradbal, den hon redan på **krona* omnämnde, och hvartill en otalig mängd folk så väl lands- som stadsboer komma att inviteras. Jag önskar sannerligen att dessa tider lyckligen skola förbigå, på det ändteligen, det ljuflva lugnet åter må kunna efterträda denna storm. Nu har jag dock fullt och fast beslutat, att ej längre förtiga för Friherrinnan mitt hjertas hemlighet, under hopp, att hon till mina, och min dyre Ferdinands önsknings icke skall neka sitt bifall. Den glada sorgfria Rosa är redan jemte sina föräldrar inflyttad till staden; äfven hon, gjorde mig i dag ett kort besök; o! den som ägde hennes frid! den ljuflva lyckliga själen!

Den 20.

“Men en dröm, en salig dröm allena,
Var mitt svärmeri, min tjuvsnings värld.” --

Huru skall jag väl Emilia! genom penndrag äga förmåga att för dig tydliggöra min gränslösa smärta! Anar du ej det qual jag lider, att ifrån den lyckligaste varelse under solen, känna smärtan i dess högsta vidd! — Ser du icke huru jag med dunkla förgråtna ögon, går en brud, hemförlåfvad åt sorgen, och åt en varelse, den min blick ännu ej skådat, den jag alldrig alldrig kan älska; emedan mitt hjerta evigt tillhör honom, hvars namn jag numera ej vågar uttala, hvars minne är ett brott att tänka. — Som du ju visste, var min alfarliga föresatts att upptäcka för Friherrinnan min

kärlek till S. — Jag hade i anledning deraf, morgonen efter det jag sednast tillskref dig, mera tidigt uppstigit och gick nu med väl något klappande hjerta, men likväl i själen glad och nöjd, att ostörd i hennes sköte få öfverlåta mina känslor; jag hade knappt hunnit inträda, då hon med emot mig uträckta armar utropade: "Ack! min Mathilda! du kommer ju verkligen som ett vänligt budskap, jag har hela morgonen otålig väntat ditt uppvaknande, för att ändteligen en gång blifva i tillfälle för dig yppa en önskan den mitt hjerta länge hyst, och hvars uppfyllande kommer att göra din mor en himmelsk glädje, men som äfven naturligtvis helt och hållet beror af dig sjelf." Vid dessa ord, hvilka fullkomligt tycktes henne förestafvade utur mitt eget hjerta, kände jag mitt bröst liksom krampaktigt sammanpressas; jag behöll dock min fattning och nedsatte mig vid hennes vink, med spänd uppmärksamhet vid hennes sängbrädd. "Säg mig nu såleds först, mitt älskade barn," fortför friherrinnan, "älskar du din mor ännu beständigt med samma dotterliga tillgifvenhet, hvilken du en gång sade, att gjorde dig så innerligt, så öfvermåttan lycklig?" — "Ja! vid Gud! lika beständigt!" "Nå väl, vill och kunde du för hennes önskningars uppfyllande, som endast och allenast åsyfta ditt eget väl, uppoffra, om så fordrades, några ringa fördelar, eller till och med flygtigt förgående ömhetsrus, hvaruppå du dock alltför osäkert kunde bygga din lycka, för att på hennes mera erfarna och bepröfvade råd, stöda din kommande framtid?" Jag kunde för smärta knappt svara: "ja! jag kan och vill allt, som möjligen kan tillfredsställa min

välgörerska." — "O! Mathilda! då kan och vill du äfven uppfylla en mors hjerta med himmelsk lyckalighet, du vill som min Gustafs hulda maka följa honom på hans lefnadsbana; du vill skänka honom din kärlek, din tillgifvenhet, och genom en ständigt fortfarande ömhet till honom, godtgöra hans mor, de lidanden hon, i så många mörka tider utstått; svara mig, vill du det?" — "Ja! jag vill bjuda till;" utpressade jag nu med en tung suck, och nedsjönk, nästan utan all känsla invid hennes säng, där hon nu i sin moders fröjd smekande öfver mig nedkallade himlens välsignelser. Derefter framtog hon ett af hennes son skrifvit bref, derur hon delgaf mig, hans i anseende till mig yttrade tankar och önsknigar. Att de alla voro en följd af Friherrinnans honom lemnade meddelanden om mig, kunde man tydligt finna, likväl upprepade han åtskillige gånger deri, huru han alltid skulle anse som den ljulvaste lycka, att genom den älskade modrens hand, erhålla sitt lifs följeslagerska, så mycket mer som hans hjerta hitintills förblifvit fullkomligt fritt; och hoppades han således genom en sann kärlek i en framtid kunna förvärfva sig sin ännu obekanta men likväl högaktade bruds ömhet. Han delgaf vidare Friherrinnan, huru i följd af allt detta, han vid erhållandet af mitt gynsamma svar, genast skulle lägga in om det afsked ifrån tjensten, hvarförutan han icke skulle hafva hjerta fästa sin unga maka; ty att beröfva sin mor henne, den han visste hon älskade lika mycket som honom sjelf, ville han aldrig. Han bad henne således ännu en gång att med aldraförsta delgifva honom mitt svar, hvarefter han

ville underrätta henne till hvilken tid, hon till vår förening bestämdt kunde hemvänta honom. Kan du således nu tänka hvad jag utstod, Emilia! O nej! du kan. det ej, emedan du sjelf är lycklig, emedan du älskar af eget hjertas val, emedan du alldrig, knappt till namnet lärt dig fatta motgången.

Jag låg länge, under den kvalfullaste oro nedsjunken på mina knän, icke en enda tår kom att lindra min smärta; jag hade blott en önskan, den att i ett *nu* kunna förgås; men ack! smärtan dödar ej, hon tär och gnager, lik vampyren, på det arma hjertat, tills det öfverfullt af sorg, men utmattadt på glädje, måste förtvina! Huru ofta ville jag ej följa dess lockande röst, och för henne i ett enda ord förklara, huru af hela min själ jag älskade S. Men, att beröfva henne den sällhet, jag i lefvande drag såg tecknad i hennes anlete, att kullstörta ett hos henne länge närt och nu stadfästadt hopp, att för kärlek, huldhet, vård och modershyllning, så ömt bevisad emot den olyckliga fattiga fader- och moderlösa flygtingen, lemna den uslaste otack, nej! nej! — Jag uppreste mig nu med häftighet, på det icke åter den förrädiske bilden af honom, såsom skiljoman skulle framträda, lindade mina båda armar kring hennes hals, och uttalade med fast och stadig röst, den tro, jag som tillgilven maka till hennes son, som älkande dotter till henne evigt ville hålla.

Friherrinnan yttrade härunder icke ett ord; hon tryckte mig endast med innerlighet till sitt hjerta; och jag, jag tackade innerligen Gud! som under en så svår stund meddelat mig ett sådant mod, och en sådan beslutsamhet. Ännu samma dag besvarade

Friherrinnan, Baronens bref, i det hon å mina vägnar meddelade honom mitt vänliga antagande af hans anbud. Jag hade med temmeligen ståndaktighe genomlevvat evigheten af denna dag, åtminstone hade ingen enda tår derunder förrådt hvad jag kände, men, huru förtrolig blef deremot natten med min smärta, huru tyst och trogen emottog ej hon i sitt sköte hvar suck, hvar lidelse den tolkade. Äfven han, för hvilken de alla sändes, blef genom ett långt bref, det första och det sista, i ord, dem helt och hållet min känsla uttalade, underrättad om huru grymt mitt öde sig förbytt, huru han, evigt endast han, till min sista suck skulle äga min osvikliga trogna kärlek, ehuru jag af pligten uppfordrades att försaka *allt*, som kunnat göra mig lifvet ljusst och gladt. Att han vore öfvertygad om min tro, vore sluteligen det enda band som härefter kunde fästa mig vid lifvet, och hvarförutan, det verkligen skulle blifva mig en mörk fasansfull graf. Att dessa rader blefve de enda som någonsin skulle vexlas oss imellan, derom bönföll jag nu med hjertlighet, och ville jag äfven i uppfyllandet af denna önskan finna hans tillgifvenhet, och fortfarande vänskap för mig. Förmiddagen efter denna genomvakade natt, förde jag under någon skällning, till Friherrinan detta couverterade men oförseglade bref, i det jag bad henne, då bud skulle yppas till **krona*, sin ägare tillhanda afsända detsamma. "Till S" sade Friherrinnan, i det hon kastade ett öga derå, "och oförsegladt? Se här, jag håller just äfven på att med posten till honom afsända ett bref, för att lemna honom några uppdrag dem jag vid min afresa glömt, försegla

så länge ditt." Härvid sköt hon lack och ljus till mig. Jag ville gripa efter sigillet; "kors! du har ju din ring på dig, då vill du väl ej betjena dig af andras namn — skynda nu." — Jag såg på henne, och förseglade sluteligen brevet med min egen ring. "Se så" skämtade Friherrinnan, "det innehåller väl någon begäran om ett eller annat af hans sköna sångstycken, kan jag tänka, eller också någon varning att ej rida Sultan, eller huru? men, gif hit;" och nu förseglades det med ögnablickets hast inneslutet i hennes eget, hvarefter betjenten i flygande språng ilade att inlemna detsamma å stadens post-contoir. — Det stora caffét försiggick under mycken ståt, några dagar derpå; hvilket tvång denna, så väl som hvarje tillställning beredde mig, kan du väl tänka. — Friherrinnan, med sin eljest så ljusa blick, är likväl nu fullkomligt blind för de lidanden jag erfar; hon ser i mina affallna bleka drag endast en följd af den vanliga brudsorgen, hvilken hvarje flicka nödvändigt måste röna. Menniskorna voro sig lika, så väl den ena som den andra, äfven så min lilla Rosa, i tillgifvenhet för mig.

Morgonen af masqueradbalen inträdde Friherrinnan med glädjestrålade anlete i mitt rum: "se här min älskade dotter" yttrade hon i det hon till mig framräckte ett zirligt bref; "och här," nu lade hon under moderliga tårar en gyllene ring på mitt finger, "förläfvar jag dig på mitt moders-ord, med: *troheten, ömheten och redligheten*; denna, sänder dig min Gustaf, Gud välsigne edert förbund! jag sjönk till hennes bröst. Brevet innehöll de varmaste tacksägelser, och försäkringar, teknade af Baronens egen hand; att de skulle gjort min lycka

om jag med någon slags lummare känsla, kunnat upplatta dem, vill jag väl medgifva; nu deremot drogo de kring mitt hjerta en isskorpa den Friherrinnans ömhet förgäfves sökte smälta. Mot altonen då gästerna voro samlade, offentliggjorde Friherrinnan min förlofning med hennes son, Baron Gustaf Ferdinand Y*. — Gud! hade hon åtminstone i sitt ovetande, uteslutit det sednare namnet, hvars oförmodade upprepaude åter höll på att beröfva mig min, med så mycken svårighet tillkämpade fattning. — Jag hade verkligen icke af brefvet fäst mig vid det i famillen allmänt antagna namnet, hvilken troligen skulle gifvit det sitt enda interesse. Huru plågsamma de otaliga gratulations-upprepningarne föreföllo mig, anar du väl; jag tackade himlen då den förskräckeliga samlingen, i de för omklädning upplåtne rummen, änteligen drogo sig undan, hvarunder äfven jag fick tillfälle att hemta nya krafter. Balen var mycket brillant, masquerne täflade i lux och dyrbarheter; man såg här icke flere än högst fem å sex åldriga fruar, hvilka icke buro mask. Som jag icke gärna ensam, ibland denna skara kunde förblifva omaskerad, begagnade jag, med Friherrinnans tillåtelse, mig endast af en tät svart slöja, hvilken tillika med en svart underklädnad fullkomligt dolde, så väl det minsta af mina anletsdrag, som figur. O! huru väl fann jag mig ej i denna mörka svepning, hvilken så sannt öfverensstämde med känslan i mitt inre. Efter ett par contradanser, dem jag ej dansat, närmade sig mig en svart domino, samt anhöll om den kommande dansen; men, som jag alldeles icke ärnade dansa, gaf jag honom ett bestämt afslag. — "Ni afslår dock

ej den hjertliga lyckönskan en upprigtig vän vågar göra er, Mamsell Sommer!" återtog masken, "måtte ni ernå all den sällhet jag så varmt öfver er nedkallar, och den jag endast åt er såsom Baron Y:s lyckliga brud, med lugn och sann tillfredsställelse kan önska." — "Jag tackar er af allt hjerta, Baron C*" utsade jag med något staplande röst. "Att denna önskan är upprigtig känner jag i djupet af min själ, Gud gifve den endast måtte uppfyllas!" — "Huru kan väl en lycklig brud draga annat i tvifvel," utsade nu med tydlig röst, en bakom mig stående mask, i purpurröd gyllenestickad domino; "får jag lof att dansa med er nästkommande dans, Mamsell Mathilda?" Gud! hvilken röst igenkände jag ej bestämdt i den, hvilken sednast tilltalat mig; jag förmådde af förskräckelse knapt svara; "sorgen dansar ju ej." "Åh!" återtog masken ironiskt, "sorgen glömmer oftast sin sorg, isynnerhet då den är tillskapad; vill ni verkligen icke vara så god och dansa med den resande gratulanten en enda quadrille? för att ännu en gång upplifva ett det sista sönderslitande minnet af hans lycka på *krona." — "Gud! Ferdinand! också du? vet då att den verkliga sorgen känner evigt sin saknad, glömmer alldrig under sina tärande qual, den hvars misstroende i hennes hjerta omvred smärtans dolk. Nej! sorgen känner sannerligen icke lifvets glada dansar." Jag hade för hela verdens goda icke längre kunnat kvarstanna i den bullrande salonen, och hastade nu derföre i min sängkammare der jag bortgret flere timmar.

Jag skulle just, dertill föranledd af en häftig hufvudvärk, uppstiga ifrån min plats, för att hos Annette anhålla om något ättika, då jag med den grusligaste förskräckelse varseblef, stödd emot dörren, och belyst af det matta sken som det ensamt brinnande ljuset spridde, samma röda Domino, i hvilken jag trodt mig igenkänna S. — "Förskräcks ej för din älskling, Mathilda," uttalade med låg röst den välkända stämman, nalkades mig med ilande steg, och sjönk, förrän jag det kunde hindra, med aftagen mask, framsför mina fötter. "Förlåt din Ferdinand," hviskade han nu, i det han i sina armar häftigt omslöt mig, "att han icke kunnat afhålla sig ifrån sällheten af att se dig. Förlåt, att han i afton så svårt sårat ditt hjerta; lofva honom, att icke sörja, ty kanske skall ännu glädjens sol komma att lysa oss. O! lemna mig detta löfte så troget, som jag villfar din begäran, att icke med en enda rad smärta ditt sinne. Lofvar du mig det? Jag medtar nu detta löfte; behåll deremot du detta hvilket skall påminna dig mig; och nu farväl! jag res i ögnablicket." Vid dessa ord slöt han mig ännu en gång till sitt bröst, tryckte en kyss på mina läppar och ilade utur rummet. Drömde jag, eller var ja vaken, var det verkligen min utesägligt älskade Ferdinand, af hvars armar jag nyss så hult omslutits? Ja! hans kvarlemnade gåfva, ett skönt och honom fullkomligen likt portrait hvilade ännu i min hand, och förvissade mig således tydligen derom, att min syn ej varit någon villa. Gud! med hvilken hänryckning tryckte jag ej den döda bilden till mitt hjerta; huru många tusende kyssar slösade jag ej på de älskade dragen; i deras be-

traktande glömde jag helt och hållet allt mig omgifvande, tills jag änteligen, trött af tårar och oro mot kl. tolf djupt insomnade. Emot fyra väcktes jag af Annette, hvilken högeligen förundrad att finna mig hvilande på mitt rum, berättade huru Friherrinnan, ständigt upptagen af bestyr för fåten, icke förr än just nu saknat mig, huru man nu först en hvar rustade sig till soupéen, och Friherrinnan således afsändt henne att i mina rum efterleta, och alhemta mig. — Jag kände vid det försök jag gjorde att resa mig upp, mitt hufvud angripet af en så våldsamt värk, så det hade varit mig alldeles omöjligt att vidare inträffa bland societén, hvarföre äfven Annette, sedan hon med eau de cologne och ättika, hjälpt mig att badda hufvud och tinningar, åter lemnade mig i ro. Först emot kl. 9 vaknade jag utur den djupa sömn, hvari jag efter Annettes bortgående förfallit, och kände till min tillfredsställelse, mig af den åtnjutna hvilans ganska stärkt. Friherrinnan, hvilken öfver min opasslighet varit högst orolig, och som redan flere gånger under min sömn låtit efterse mitt tillstånd, blef nu af mitt personliga inträdande till henne, åter lugnad. Hon berättade mig derefter, huru hennes gäster först emot klockan 7 skingrats, sedan med den största liflighet dansen under hela natten fortfarit.

Sedan äfven Friherrinnan på förmiddagen ut hvilat, företogs på efterm., under hennes egen tillsyn, den vanliga efterstädningen, rengörandet och undanförandet af siltver, kristaller etc., putsning af speglar, kronor och dylikt, under hvilket oroliga stök jag således i mitt rum öfverlemnades full-

komligt till mig sjelf. Min ljufvaste och ständiga sysselsättning blef härunder betraktandet af dens bild, hvilken för evigt var förlorad för mig, ty, det bedrägliga hopp, hvarmed han, så alltför låfängt sökt dåra, så väl sitt eget, som mitt hjerta, måste ju för alltid ifrån min själ förjagas; var jag ej med synliga band och med hela världens kännedom, smidd vid en, af mitt hjerta snart sagt afskydd varelse; ägde icke *hon*, mitt sjelfgifna, orubbeliga löfte, hvilket endast döden kunde lösa. Hvar fanns då för mig mera något hopp? o! begick jag icke redan ett fel genom emottagandet af den dyra bilden; var icke dess ständiga och älskeliga betraktande ett grymt brott emot den tillgifvenhet jag med en så dyr ed förpligtat mig till Baronnen! Mitt fasta beslut blef nu, att till lugnande af mitt samvete, ehuru tillika mördande för mitt hjertas sista glädje, så undångömma portraitet, att min blick, om äfven till lindrande af den största smärta, alldrig skulle komma att nå de älskade dragen, hvar efter jag under strömmande tårar, inhöljande bilden i flerdubbla papper, sluteligen nedlade paquettet i en liten, ständigt tillsluten byreaulåda. — Nu kände jag mig lättad, och gick att efter detta glädjens begrafvande åter uppsöka Friherrinnan. — I går och i dag, hafva hennes tankar allenast upptagits af tillrustningen för den blifvande föreningen; som vanligt afser hon ingen kostnad, ehuru stor den än må vara, emedan hon önskar det hennes sons bo, skall blifva propert och elegante. — För att som hon säger: fågna så väl sig sjelf, som mig, har hon redan till den 5:te Maj (min födelsedag) be-

stämt *vårt* bröllop. — Rosas, är äfven till den 4:de, hennes samma dag infallande namnsdag, utsatt. — *Vår* bröllopsdag! hu! vid blotta tanken härpå isas verkligen mina lemmar.

Den 1 December.

Snön yr i hvirflande flockar utanför mina fönster, och tyckes med friskt mod under vindens hemska sång, vilja dansa höstens sluteliga dödsdans. — Huru kalla kännes ej redan vindens ilar, huru kall bela världen i kring mig! — O! hvad jag längtar efter dig! Emilia, för att ännu en gång vid ditt hulda bröst, få värma mitt älven redan stelnde hjerta.

Du tror väl min vän, att jag gråter och klagar nu, som förr, öfver förlusten af mitt hjertas vårdagar! o nej! icke en enda tår fugtar mer mitt öga; de äro alla, dessa vekliga bevis på svaghet och vankelmod, af mitt förnuft förviste i evig landsflygt. — Jag spelar, jag sjunger, jag dansar; — jag till och med skämtar ibland, och i synnerhet i sällskap, ty, jag är ju en blifvande, i lycka afvundsvärd svärdotter till Friherrinnan Y* en naturligtvis såsom högst lycklig ansedd, firad och tjesad brud till Baronen! Huru skulle jag väl i Friherrinnans egna, eller i världens ögon, på hvilka hon gör icke ringa afseende, genom yttrande af sorg, nännas beröfva henne den tillfredsställelse, hon i känslan af att hafva beredt min sällhet så ljust njuter. Jag sömmar således nu i kapp med Rosa, i rött och blått, gult och grönt, med ett ord i alla

lifvets ljusaste färgor, till min Fästman Baron Y* en pryddig tabatier, hvarå glädjens rosor i skön förening muntert vexla om. — Jubla-tonen, den milda, fordom äfven för mig fridbådande, nalkas ju med snabba steg, då ju vanligtvis man till den, hvilken ligger ens hjerta kärast, och ens tanke närmst, finner fröjd uti att lemna något litet minne. — Friherrinnan har nu, oförmärkt likväl, uppmanat mig till denna lilla uppmärksamhet emot Baronen, hvarföre du äfven kan se timme efter timme på mitt arbete någon ny knopp, eller friskt lefvande blad slå ut. Dessutom, stjal jag mig ännu, och det sker så gärna, till ett annat arbete, nemligen ett par i tapisseri sydda gungstols-öfverdrag, till min älskade mor; de skola ofta påminna henne om mig, det vet jag äfven derföre, att sjelfva platsen alldageligen af henne begagnas. Mönstren dertill äro oändeligen vackra, och föreställa: det ena, Jesu födelse i krubban, och det andra: hans tåg, jemte Joseph och Maria till Egypten. — Jag njuter verkligen på förhand, af den fägnad denna gålva skall bereda Friherrinnan, emedan jag vet henne högst svag för smakfulla tapisseri-arbeten. — Rosa! det jolrande muntra barnet, virkar under sång och qväden in både silfver och guld, i långa sköna kedjor till sin älskade! hvars namn likaså troget leker på hennes läppar, som hans bild djupt tyckes inpräglad i hennes själ; och för att med så mycket större täflan kunna fortskrida på dessa arbeten, hafva vi härunder beslutat, att turvis hos hvarann tillbringa våra arbetsstunder, hvilka också äro de enda jag med saun njutning vet värdera, och som dertill Gudskelof, under dessa återstående juhlveckar så be-

stämt komma att upptaga min tid, så alla lustbarheter och nöjen, nödvändigt derunder måste åsidosättas. Huru ofta sväfva ej mina tankar under denna eviga enformighet bort till dig! och huru tusende gånger suckar icke mitt hjerta efter att helst med en enda rad af din hand, blifva lisadt! Verkeligen vet jag ej, hvarifrån jag nu tagit det så säkra hopp, att rätt snart se denna min varma önskan uppfylld. O! måtte jag dock deraf icke svikas.

Den 10 Januari.

Silfver och gull!
Kistorne full;
Men uti hjertat det arma,
saknaden varma!

Den tjugundefjerde December hade knapt ruskat sig till intåg, då den uppmärksamme brudgummen till sin brud, uti guld, dyrbarheter och genteliesser, ordentligt lät sina känslor öfverflöda. Verkeligen stodo redan vid mitt uppvaknande, uppradade på mitt nattbord, och inlagdt i sina prydliga lådor och paquetter, gyllene armband, halskedjor, smycken, örprydnader m. m., hvilka med sina skimrande ädelstenar, infattade i det renaste guld, visserligen voro ganska vackra att åse. Sidentygspackor, den ena dyrbarare än den andra, voro i höga rader uppstaplade öfver hvarandra, icke en enda nipp eller behöflighet, ja väl för en drottning, saknades ibland detta öfverflöd. Med en lätt suck öfverflög mitt öga allt detta, jag vågade ej låta den tala ut, eller gifva den ett mål

för sin flygt; men påklädde mig blott med skyndsamt, samt hastade in till Friherrinnan, hvilken med öppna armar emottog mig. Här albördade jag nu för henne min tacksamhet i så hjertliga ord jag någonsin kunde, men, hvilken hon dock på intet vis emottog, emedan hon på samvete påstod sig icke till ringaste del vetat af detta, sin Gustafs föranstaltande. Hon var obeskrifligt glad hela dagen. Emot klockan sex, anlände Majorens, jemte Baronerna C*, hvilka såsom Friherrinnans släktingar voro inviterade att hos henne spisa juhlgröt. Aftonen förgick under temmelig trefnad, hvilken den muntre Majoren med sina bizarra infall, ingalunda bortskämde; och hade jag endast ägt sinne för skämt, hade jag visserligen i den utstofferade blomsterprydda Fröken Doll, funnit rik anledning dertill.

Juhlklappar ordentligt haglade öfver oss under soupérn, ingen såg sig härvid lottlös, så företänksamt hade Friherrinnan tillstållt allt. Ibland alla de många äfven jag erhöll, fäste isynnerhet tvenne af dem min särdeles uppmärksamhet; den ena bestod i ett grönt silkesnystand, hvilket på samtliga närvarandes anmaning, afnystadt, inneslöt ett litet på en grön snodd hängande genomskinligt hjerta, bekransadt med det utsöktaste bladverk, samt inuti, på ena sidan af boetten i guldbokstäfver: *den 17 Nov. evig trohet*, på den andra: *den 5 Maj, min lyckas dag!* Utanskriften å couveret var, och förblef mig fullkomligt obekant. Den andra gåfvan var ett litet skönt etui, innehållande af masivt guld, och i utmärkt arbete: fingerborg, sax, pennknif, nållfeder, pryl, ett par de sirligaste nyst-stjernor, samt en

gyllene korkad kristallflaska. Utanpå dettas federal, upptäcktes med förgyllda bokstäfver i gris de lint maroquin, intryckt orden: *af den renaste vänskap!* min blick ilade ovilkorligt öfver till C*, hvilken med nedslagna ögon härvid häftigt mumsade i sig en stor tårta. "Jag vet väl ej" stammade jag med en tillbakatryckt tår, i det jag åter i sitt Couvert invecklade etuiet, hvem jag egentligen har att tacka för denna prägliga skänk; men att den med ett älven rent, och dertill innerligt samt varmt hjerta emottages, vill jag dock försäkra den vänlige gifvarn." C* öfverfor nu, liksom för att borttorka värmen, hvilken så plötsligt uppstigit på hans panna, sitt ansigte med sin fina näsduk; att likväl den förrädiske tåren i hans öga, i ögnablicket derpå frambröt, varseblef dock troligen ingen annan än jag.

Sedan man nu alla åtskiljts, införde mig Friherrinnan i mitt rum; o! huru älskande visade sig här hennes hjerta, i de ofantliga packor af superfina lärster, duktyger och parkumshingor hon under den tid vi tillbringade vid bordet, låtit hit inbära. "Se här min älskade," yttrade hon, "detta blir min bästa juhlskänk till dig. Gud gifve dig lycka med alltsammans." Kan du fatta Emilia, hennes hjertas rikedom. O! den är outtömligare än den timmeliga och synliga hon besitter. Men nu, till dig sjelf, och mig. Min glädje, ja, min snart sagt ursinniga glädje, vid emottagandet af det bref jag på den första dag af detta nya år ifrån min själs syster erhöll. Du är Wilhelms lyckliga maka, o! huru öfverraskad blef jag ej af den ljufva underrättelsen. Ser du, känner du ej, huru öfver all

tanke jag deröfver glädes; huru deltagandet i din sällhet är den sol, hvilken nu sprider lust och lif i min varelse. Jag har då ett föremål, till hvilket min tanke med begärlighet får ila; hvad jag tackar himlen, som under all min motgång gifvit mig denna rika anledning till fröjd. Och, just sjelfva Juhlafton, då jag isynnerhet så innerligt tänkte på dig. O! du lyckliga Emilia! din Juhlklapp öfvervågde i dyrbarhet alla i verlden; men, du vet väl äfven mer än mången annan, med hvilken fallet ej var detsamma; skatta denna rara gålva. — Och, du får vistas och bo, med ditt hjertas vän, så nära intill dina föräldrar; hvilken glädje måtte du äfven derigenom erfara; tvänne mil, de äro ju att betrakta som ett intet hvarunder ni, i kärlek få toura med påhälsningar hos så väl svär- som egna föräldrar. Ja! jag gratulerar dig af allt hjerta min älskade lilla Fru Pastorska, och skulle med ett gladare humeur sannerligen ej underlåta uppmana dig, att i visthus, mjölkkamrar och bodar insamla, såsom isynnerhet trefliga Presthustrur anstår, så många skinkstycken, smörbyttor, limpor och ostar, du och din hjertans kär, möjligen i ert bo kunna använda. Jag föreställer mig hvad du, jemte honom, lik "Frithiof med sin Ingeborg" skär mång runor i isens famn, på den herrliga friska och frusna våg mellan B. och det trefliga Svanevik. Slädföret här är redan ypperligt och isarne säkra, huru skall allt detta ej då vara hos eder. Den välkända klangen af de liflige bjellrorne, hvilka här stundeligen höras, påminna mig så tusende gånger om våra muntra färder der borta! O! dessa minnen! dessa minnen!

Att detta nya år gifvit rika anledningar till besök, och återbesök gissar du troligen; likväl äro till min innerliga tillfredsställelse de sednare å Friherrinnans sida snart sagt alldeles eftersatte, af orsak det hon ännu icke vågat blottställa sig, för den inträffade årstidens kyla. Vi läsa således, då ej främmande derifrån hindra oss, de långa vinterqvällarne igenom, för hvarann någon utvald lecture, den Baron C* alldrig uraktlåter att anskaffa, eller spelar jag för Friherrinnan några större stycken, hvarunder hon vanligen gör sin promenade längs rummet. Äfven upptages många timmar med återkallandet af min barndom, och mina föräldrar, vid hvilka ämnen Friherrinnan med särdeles uppmärksamhet fäster sig, och, till hvilka hon till och med ofta leder min tanke. Huru njutningsrika dylika stunder för mig äro, föreställer du dig säkert. Sålunda förgå under stilla enformighet mina dagar; icke ett ljud, ej en hviskning ifrån fjerran orter, hvilka till mitt hjerta kunde tala tröst. Allt är tyst och dödt, endast saknaden lefver, hos mig för- evigad!

Den 20.

Att sorg och glädje, löje och allvar, under lifvets pröfningar ständigt omväxla, är ju så vanligt, men att jag Emilia! under djup känsla af bekymmer och lidelser, så af allt hjerta, och åt ett högst *intet* kunnat öfverlemna mig till, om ock endast en ögonblicklig fröjd, skulle jag dock ej trott. Dock. som ju *intet* intryck, af hvad beskaffenhet det än